

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

EDITORIAL STAFF

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev. C. Hanko,
Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veld-
man, Rev. A. Petter, Rev. J. Vander Breggen.

Communications relative to sub-
scription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
1101 Hazen Street, S. E.
Grand Rapids, Mich.

Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Vol. XVII, No. 12.

MARCH 15, 1941

SUBSCRIPTION PRICE \$2.50

Meditation

By A Familiar Friend

Yea, mine own familiar friend, in whom I trusted, which did eat of my bread, hath lifted up his heel against me. — Ps. 41:9.

But it was thou, a man mine equal, my guide and mine acquaintance; we took sweet counsel together, and walked unto the house of God in company. — Ps. 55:13, 14.

I speak not of you all; I know whom I have chosen: but that the Scripture might be fulfilled: he that eateth bread with me hath lifted up his heel against me. — John 13:18.

That the Scriptures might be fulfilled!

All the Scriptures must be fulfilled, filled to capacity, to the utmost possible measure, so that not one drop can be added, and all will acknowledge that the limit was reached.

And they are all fulfilled in Christ.

Also in the old dispensation they are being filled. Into the measure of the Scriptures are poured the blessed promises of God, promises of righteousness and life, of "glories" that art to follow, of victory through suffering and strife, of the recompense of the reward, of the city that hath foundations, whose builder and artificer is God. And the saints of the old dispensation drank in hope out of those Scriptures as they were being filled, embraced the promises, saw them afar off, believed, and confessed that they were seekers after another country, and that they were sojourners and strangers in the world.

Yes, indeed, always the Scriptures were being filled.

Into that measure of the Scriptures were poured also the sufferings of Christ. For, truly, when God sent into the world righteous men, "prophets and wise

men and scribes"; and when some of them were crucified and killed, and some of them were scourged in the synagogue of the "church", and persecuted from city to city; when constantly the righteous blood of the saints was shed on the earth, "from the blood of righteous Abel unto the blood of Zacharias son of Barachias"; when some were tortured, not accepting deliverance; that they might obtain a better resurrection, and others had a trial of cruel mockings and scourgings, yea, moreover of bonds and imprisonment, were stoned, sawn asunder, were tempted, were slain with the sword, wandered about in sheepskins and goatskins, destitute, afflicted, tormented, wandered in deserts, and in the mountains, and in dens and caves of the earth,—indeed, then the Scriptures were being filled with the sufferings of Christ! . . .

Constantly the Scriptures were being filled!

Filled, too, they were with the faith, the steadfastness, the patience and the victory of Christ when they offered up more excellent sacrifices than the wicked and received testimony that they were righteous, when they obeyed and left country and home to dwell in tents and become strangers in the earth, when they blessed their generations with an eye to the promise, when they chose rather to suffer affliction with the people of God than to enjoy the pleasure of sin for a season, when they kept the passover and the sprinkling of blood, when they subdued kingdoms, wrought righteousness, obtained promises, stopped the mouths of lions, quenched the violence of fire, escaped the edge of the sword, out of weakness were made strong, waxed valiant in battle, turned to flight the armies of the aliens. . . .

By all this the Scriptures were being filled!

Filled with the sufferings, the patience, the obedience, the steadfast hope, the victory of Christ and the glories that should follow!

Filled, too, with the iniquity of the "world", of mighty tyrants raving against the inheritance of Jehovah; with the hypocricies of an apostate and carnal "church"; with the devilishly smooth deceitfulness of

familiar friends, plotting for the destruction of the righteous. . . .

And yet, all this was only the beginning of the fulfillment of the measure of the Scriptures.

Fulfilled they were not, until *He* came, the Son of God in the flesh, the Christ of God, when He had spoken and revealed His mighty works, when He had revealed Himself as *the* righteous One, Who always glorified the Father, when He had obeyed and suffered even unto the death of the cross, when He had persevered unto the end, when He had fought and overcome and entered into His glory,—then the Scriptures were fulfilled!

The utmost limit of all had been reached!

No sorrow there was like His sorrow, nor could human sorrow ever become deeper.

No suffering there was like His suffering, nor could mere human frame ever endure such a burden of grief.

No death was like the death of the Son of God in the flesh, fathoming the deepest depth of hell, tasting in one crowded moment of time eternities of woe; nor could mere man die such a death.

No obedience was so perfect, no steadfastness so firm, no love so strong, no patience so enduring, no righteousness so flawless, no truth so clear as His.

And no glory is comparable to His glory, nor could it ever be surpassed! Nor could fiendish enmity ever surpass itself in respect to the baseness of iniquity manifested in the contempt and hatred that was heaped upon Him. The limit of all had been attained. The measure was full.

The Scripture was fulfilled!

—————
The kick of a familiar friend!

Mine own familiar friend, in whom I trusted, which did eat of my bread, my equal, my guide and my acquaintance, with whom I took sweet counsel, who walked with me unto the house of God,—he hath lifted up his heel against me!

Yes, also this cutting grief, reproach and shame, belong to the measure of the Scriptures, to the measure fixed by God's immutable decree for the sufferings of Christ; also this form of base iniquity and treacherous deceit that does not hesitate to hide murderous intent and hatred under a cloak of friendship, to betray with a kiss, belongs to the measure of iniquity that must be filled.

Often before this sorrow had been the lot of the saints. Frequently the wicked had committed the crime of stabbing to death their familiar friends.

David had tasted the bitter experience of this false friendship and betrayal of trust. And the Spirit had moved him to sing of it, that it might become a part of revelation, of the revelation of the measure of the sufferings of Christ that must be fulfilled. It was when he was sick and helpless, when he was

stretched out upon the bed of languishing. His heart was sore within him, and terrors of death had fallen upon him. His enemies then expected his death, and hoped that his name would perish. His friend came to visit him in the sick-chamber, speaking smooth words of lying vanity, falsely praying at his sickbed that he might be spared; but in his heart he carried the secret desire that he might perish, and he came only to report in the city that an evil disease cleaved fast unto him, and that he would rise up no more. . . .

And, in the meantime, wickedness and violence was in the city!

Day and night men went about the walls, whispering, slandering, plotting to cast down the king, to destroy him, if ever he should recover and rise again from his sickbed. "Misschief and sorrow are in the midst of it; wickedness is in the midst thereof: deceit and guile depart not from her streets". Ps. 55:10, 11.

And all this occurred under the leadership, with the counsel and at the instigation of his familiar friend!

Had it been his enemy that reproached him, he could have borne it; had he that hated him magnified himself against him thus, he might have hid himself from him. "But it was thou, a man mine equal, my guide, and mine acquaintance. We took sweet counsel together, and walked unto the house of God in company"!

That cut through the heart like a twoedged sword!
Thus the king mourns and laments.

To what other period of the history of David's reign could this possibly refer than to that of Absalom's rebellion? That proud and ungrateful prince, much beloved though he was by his father, had conspired for the throne. With subtle deceit and flattery he had stolen the hearts of the people, alienating them from his father with slanderous words. When he considered the time ripe for action he had sent spies through all the tribes of Israel with the message: "As soon as ye hear the sound of a trumpet, then ye shall say, Absalom reigneth in Hebron". II Sam. 15:5, 19.

And all this, no doubt, as we may gather from the psalms, took place while the king was helpless because of a lingering disease; took place, too, at the counsel of Ahitophel!

Ahitophel, the familiar friend, who ate bread at David's table, who was initiated into the very secret counsels of the king! He was a man of talent, wisdom, power and influence. When he had given counsel, it was as if a man had enquired at the oracles of God. Thus it was with David and with Absalom! II Sam. 16:23. To Giloh, his native city in the mountains of Judah, he had finally retired, waiting, no doubt, for the right moment again to appear on the scene of the conspiracy and rebellion, to use his influence for the destruction of the king. And from Giloh Absalom fetched him, and he came to Jerusalem, ready to tear off

his mask of friendship and openly declare himself for the rebellion!

The king's familiar friend finally lifted up his heel against him!

Thus the Scripture was being filled!

Filled with the iniquity of the familiar friend, who violated the most sacred and intimate bonds of friendship by lies and deceit, conspiracy and rebellion. And filled, too, with the keen suffering and reproach of the king of Israel, the man after God's heart, the anointed of the Lord on Sion's holy hill.

And yet, it did not fulfill the Scripture at this particular instance.

For, after all, David was only a type, shadow of Him to whom the Lord in heaven had said: "Thou art my Son, this day have I begotten thee". His suffering was keen, but his was not the dignity and majesty of God's eternal King! The wicked deceit of Ahitophel was dark iniquity, inspired by the very prince of darkness himself; yet it was committed against the shadow, not against the reality. Besides, David was the servant of the Lord, but many infirmities and sins, gross sins in fact, defiled him and his way. And might not wicked Ahitophel with a semblance of justice appeal to the king's transgressions, if not to excuse, yet somewhat to explain and minimize his evil deed?

How, then, shall sin appear to be exceeding sinful?

The Scripture must be fulfilled!

The depth of this sorrow must be fathomed.

The evil of this sin must be brought into the clearest light, that it may stand forth in all its hideousness!

This familiar friend must lift up his heel against Him, of Whom David was but an imperfect shadow: the Christ of God, the Well-beloved, in Whose mouth never was found guile, holy, undefiled, separate from sinners, the Light, the Truth, the perfect Servant of Jehovah!

That the Scripture may be fulfilled!

I speak not of you all!

I know whom I have chosen!

Dreadful words of unwavering obedience to the Father! Obedience, too, to the purpose of the Most High to fulfill the Scripture!

For, less than this these words of the Saviour cannot signify. He knew the Scriptures; He was thoroughly acquainted also with the particular Scripture from the forty-first and fifty-fifth psalms, and with its historical background in the history of Ahitophel and David. He knew that this incident in David's life did not fulfill that Scripture, nor did all the similar occurrences and experiences of the saints of the old dispensation. And He knew that this Scripture, too, must be fulfilled. . . . Hence, He chose Judas together with the rest of the twelve!

I know whom I have chosen: all of you! I know

that when I say that ye are clean, I speak not of you all. I am aware that one of you is a devil. Do not fear that I have made a dreadful mistake when I chose you twelve to be my apostles, for I knew it then, on the morrow of that night when I had been alone with the Father in prayer, and when I called you to be my apostles. But I chose you all, I chose also Judas, in order that the Scripture might be fulfilled: he that eateth bread with me, hath lifted up his heel against me!

Christ, the fulfillment of David!

Judas, the ultimate realization of Ahitophel!

Christ: the perfect Thesis; Judas the ultimate Antithesis, the son of perdition! The limit is reached; the Scripture is full!

Judas, the familiar friend!

For, such he was to all appearances, by virtue of his being numbered with the twelve. He was chosen, and he accepted the choice! Why he accepted we know not. A very dark, a hideously dark problem is Judas. Greed, covetousness, love of money, no doubt, was one of the dark motives that stirred his soul. The treasurer of the little group he was, and he was a thief, though in the treasury of Jesus there can never have been much worth stealing! He must have looked into the future. His sickly imagination must have been fired by the picture of a glorious future in the Messianic kingdom; his morbid ambition must have been kindled by the desire for worldly glory and wealth in the kingdom as he conceived of it. And thus he ate bread with Jesus, was daily in His company, enjoyed His secret counsels, heard His Word, saw His mighty works, even preached the gospel of the kingdom, healed the sick, had power over devils, and always hid himself behind the mask of the familiar friend!

And gradually he was disillusioned. . . .

Especially when the masses in Capernaum were estranged from Him Whom they purposed to crown King!

Especially when Jesus set His face to Jerusalem, and told them that He must suffer and die, something which, perhaps, better than the rest of the disciples, Judas understood in bitterness of soul!

And, still preserving the appearance of the familiar friend, he began to lift his heel! Until for thirty pieces of silver he agreed to commit the darkest crime that was ever committed! Until he betrayed the Son of man with a kiss!

The Scripture is satisfied!

More evidently hideous, corrupt, deceitful, false, this particular phase of sin, of the world's sin, of covenant-breaking, of lifting our heel against our Sovereign-Friend, cannot become.

Deeper than Jesus felt the reproach of this sin it cannot be felt.

He can clearly realize now that He must go to hell!

For the sin of His people!

H. H.

Editorials

The C. L. A. and Strikes

The editorial in "The Christian Labor Herald" to which we referred in the preceding number of our paper, continues as follows:

"There are a number of reasons for that mistaken idea, a few of which we shall touch on. First of all such a position is due to the old idea of rugged individualism, according to which each man has to look out for himself, should not be influenced or interfered with by others. That totally unscriptural idea is still popular among certain people today. But, there is a very plain teaching of Scripture which says that we are our brother's keeper, that we have responsibilities and obligations toward our fellowmen. The human race is an organic whole. The truth has been brought home to us repeatedly through the history of the last half century. And labor organizations, the radical as quickly as the others, if not before, grasped that idea, if not in a strictly scriptural then at least in a humanistic sense. Mass production industries, bringing large numbers of workers together in close contact, all having the same problems, made organization possible and made effective the use of the strike weapon, not by individuals but by organized groups. In principle nothing was changed. The right to strike remained the right also of each worker. But, it was soon granted that it was a right of a group or organization as well.

Another objection sometimes raised is that when a group strikes, that group by force tries to impose its demands upon the employer. Of course we must here at once state that we do not approve of the tactics of many labor unions. (More on that later.) When we discuss a strike we have in mind the refusal of a group of workers, organized or not, to work under certain conditions. We assume that these workers are justified in their grievances. That a strike under such circumstances constitutes the use of force we do not grant. Under certain circumstances, in time of a scarcity of labor for instance, it is very well possible that the strikers would sit in their homes until the employer was ready to remove the injustices. That would be quite impossible nowadays. However, even the picketing of the employer's place of business can not be called using force. Picketing is for the purpose of letting the public know that there is a dispute, what the grievances are, and to acquaint would-be-employees with the fact that they are unrighteously interfering by taking employment. That also is a recognized right and is upheld in our nation. When such picketing

turns into violent outbreaks, when there is rioting and terrorism, it must be condemned. But, striking and picketing, when conducted within the law, can not be called weapons of force.

By stating what we have written above we do not at all mean to justify the strikes of the last few months. We believe that many were not justifiable at all. We have not yet touched upon legitimate reasons for striking, nor upon what should precede the calling of one. We will do that in subsequent articles. What we have tried to do is: prove, or at least give reasons for our position, that even Christian workers are allowed under certain conditions to strike, both as individuals and as an organization. The C.L.A. has taken that position from the beginning of its history.

We wish to add at once that the C.L.A. discourages strikes, and that it insists that no strikes may be called unless the condition complained of is gravely unjust, and not until every effort to settle the difference by conferences, mediation or arbitration have failed. In our next article we intend to explain that position more fully."

The reason why we believe that a Christian Labor Organization should repudiate the strike as an unscriptural means to gain its end, is not the first one mentioned in the above quotation. We are not rugged individualists. We certainly believe that the human race is an organism, though we also hold that in a spiritual-ethical sense this organism is split and divided into two opposing camps, and that, only because of this there is room for a specifically *Christian* labor organization. I do not believe that the worldly unions are organized because they realize the organic unity of the race, but because they (as well as the capitalists) divide the human race into two classes: the capitalists and the proletarians. They are based on the principle of the class-struggle, which is really but another form of individualism. We refuse to divide society along these lines. The employer and employee ought to function in the same society, each in his own position, according to the will of God, for the benefit of the whole, and not out of motives of covetousness and greed. And, if this only is borne in mind also by unions and associations, we believe that, especially in the present modern setup of society, there is room for a Christian labor organization, that discusses and tries to solve the peculiar needs of the employer, not over against, but in sympathy and cooperation with the employer.

A spirit of "rugged individualism" is, therefore, not the cause of our opposition to the strike.

But our reason is the second mentioned in the quotation from the "Christian Labor Herald". We believe that the strike is the use of *force*, that it would never be resorted to if it was not conceived to be a

forceful means to gain one's end, and that in distinction from the worldly unions a Christian labor organization ought to repudiate all use of force. Might is never right. The employment of force belongs only to the government. And though it may temporarily appear as if the employment of weapons of force (the strike, the boycott, the closed shop) has been conducive of much good to the laboring man, the ultimate outcome of it all will be untold misery and destruction of society. The statement is often made, even by Christian people, that after all the worldly unions, even though their principles and methods must be condemned, have produced a great deal of good for the workingman. Of course, a Christian ought to recognize that such a statement is a contradiction in terms. Evil principles and evil methods are never productive of good. And it is not true, something which is evident as soon as you look not at immediate results, but at the inevitable end of the road. Though, as immediate results of the employment of the force of numbers and the methods of force such as the strike, the workingman may gain some temporary benefits, the end of the class struggle is revolution, the destruction of society. It is in this direction that we are moving fast. This is not to be blamed only to the labor unions, but just as much to the blind and greedy capitalist, who always accumulates wealth at the expense of the laboring man, and does not seem to perceive that he is causing his own destruction. One marvels sometimes that the capitalist does not see this. God seems to make him blind for his own doom.

Now, I am happy to notice that the editor of the "Christian Labor Herald" does not appear to differ with me on this score. I gather from his article that he, too, would condemn the use of force. He is not defending the proposition that the use of force is justifiable, but that the strike is not the employment of force. This rather presupposes that he agrees with me principally. If it could be proved that the strike is the use of force, he would also condemn it. But he argues that the strike and its accompanying picketing is not the employment of force at all, and that, therefore, it must be considered a proper Christian method to follow.

But the editor has not at all convinced me.

I hope to give the reasons for this statement in another article.

H. H.

NOTICE

ATTENTION: This is to remind all Field-Day Delegates, to meet Monday evening, March 17, at the First Protestant Reformed Church at 8:00.

The R.F.P.A. Board.

De Kreet Eens Ellendigen

(Psalm 25)

De schrijver acht zich gelukkig in het feit, dat hij in Nederland onder die des Heeren Naam vreezen zijn eerste wandelingen gehad heeft.

Zoo kwam hij onder den geest der psalmodie.

Niemand achte dat gering.

Er is iets in het gezang der psalmen, zooals ze in Nederland gezongen en gesproken en gebeden worden, dat het gezang van David in andere landen verre in de schaduw stelt.

Legt den machtigen twee-en-veertiger naast de nummers 114-118 van de Presbyteriaansche "Psalter" en ge zult het zoo maar aanvoelen, dat de eerste verre boven den tweeden uitstraalt in schoonheid, teederheid, lieflijkheid.

Men heeft getracht om ons die schoonheid weer te geven in de koraalzangen van de "Psalter Hymnal". Nu versta men mij wel: ik heb groote bewondering voor al zulk trachten, doch de uitkomst stelt te leur. 't Is werkelijk niet te veel gezegd, wanneer we beweren, dat het eenigste wat men ons schonk is de schoone wijs der psalmen, zooals men die voor jaren in Nederland zong.

Zoo is het ook met den vijf-en-twintiger.

Twee weken geleden was er wat ruimte op onze wekelijksche bulletin. Die ruimte gebruikte ik door er het 6de vers van Psam 25 op af te drukken. Het is No. 48 in de Psalter Hymnal, the sixth stanza. Maar, och arme, waar was het schoone vers mijner jeugd? "Wie heeft lust den Heere te vreezen, 't allerhoogst en eeuwig goed?"

Sommigen zullen zeggen: de arme man kan niet aanvoelen al het schoone, teedere en lieflijke van de engelsche taal: hij is een vreemdeling. 't Kan best zijn. Doch hiertegen zou ik willen opmerken, dat ik in de 46 jaren van mijn leven wel driemaal meer engelsch las en studeerde dan hollandsch. Ik meen, in alle bescheidenheid zij het gezegd, ook gevoel te hebben voor het schoone dat in de engelsche literatuur ons toespreekt.

En zelfs hollanders van afkomst, die hier geboren zijn, roemden de hollandsche psalmen boven de engelsche.

Ik weet maar nauwelijks wie de geest was, welke ons de berijming der hollandsche psalmen bereidde: en toch ken ik hem. Hij is een man geweest die zeer dicht bij God wandelde. Hij hijgt niet langer gelijk een hert der jacht ontkomen. Hij is aangeland daar waar de frissche waterstroomen hem eeuwiglijk verkwikken. Hij is genaderd voor Gods oogen; om in Gods Huis Zijn Naam te verhoogen.

En honderdduizende kindertjes zingen hem nog

na: Heer, ai, maak mij Uwe wegen, door Uw woord en Geest bekend!

Gode zij eeuwiglijk dank voor onze hollandsche psalmberijming!

We zijn dan genaderd aan een der tientallen van psalmen in den bundel die bij uitstek schoon zijn. Ik schreef zijn thema hierboven af: de kreet des ellendigen.

Hij werd geplaagd door de zonde, het net en de goddeloozen.

Dat liet hem arm en ellendig.

't Is David die hier klaagt. Doch hij "was gewoon in bange dagen, zijn benauwdheid God te klagen". Het is de reden waarom we dan ook in dezen psalm een sterk geloofsgetuigenis lezen. Hij drong zelfs door tot in de heilgeheimen van Gods trouwverbond.

David bidt en mediteert in dezen psalm. Zijn gebed is van vers 1 tot vers 7; vers 11; en van vers 16 tot vers 22. In de verzen 8-10 en 12-15 mediteert hij.

Het eerste vers leert ons, dat David in de diepte verkeerde. Er waren goddelooze mensen, vijanden rondom hem. Dat was een volk, dat trouwelooslijk handelde zonder oorzaak. Nu is het wel waar, dat in den strikten zin alle zonde zonder oorzaak geschiedt, want God is eeuwiglijk goed. Maar toch maakt het een groot verschil of men zondigt net maar uit lust tot goddeloosheid of dat men in zonde valt. In het laatste geval is er verzoeking, aanleiding tot zonde. Er is echter een geslacht, dat niet slapen kan tenzij men gezondigd heeft. De zonde is hun element. Zij vermaken zich in de zonde en het zondigen. Des nachts is 't kwaad hun overleg; ze zetten zich op een boozen weg; en schuwen geen snoode werken!

David zag zich temidden van dat volk. En 't was gemunt op David's ondergang. Men haatte hem met een wreveligen haat.

Men had een net voor zijne schreden gespreid. Voorts wachtte men of hij er ook in verward zou raken. En, o, als het ons gelukken mag om David te doen struikelen: dan zullen wij opspringen van vreugde over een te schande gemaakten David. Dan zal de Koning Israels beschaamd worden. En men verkneukelde zich al reeds bij voorbaat.

Dat had David gemerkt.

Luistert maar: Laat mij niet beschaamd worden!

Hoe vreeselijk, als men zoo op zijn broeder loert. Want dit geschiedde in de kerk; en geschiedt nog in de kerk. Nergens zijn er vuiler duivelskinderen dan juist in de kerk Gods op aarde. Judas moet ge niet bij de kaffers in Zuid-Afrika zoeken, doch dicht bij Jezus.

Gruwelijke zondaren: ze zondigen zonder oorzaak. Ze hebben net maar schik van goddeloosheid.

Arme, duizendwerf arme, mensen.

Arm, want David heft zijn ziel van uit die bange diepte tot God op. Arm, want hij vertrouwt op God.

En als hij van uit die diepten tot God blikte, dan leest hij in het oog van God een wereld van lieflijkheid. Luistert maar: Ja, allen die U verwachten, zullen *niet* beschaamd worden. Er is bij den goddelooze geen succes. Neen, daar is juist het tegenovergestelde: zij zullen beschaamd worden die trouwelooslijk handelen zonder oorzaak. Zoo is het altijd geweest. Jezus is nu in den hemel en Judas is in de hel.

Hoeveel te meer Gods volk geschud wordt, zooveel te meer klemmen zij zich vast aan God. Daar zingt men: Heere, maak mij Uwe wegen bekend, leer mij Uwe paden!

Men leert in de school Gods, dat onze eigen wegen paden des doods zijn. Die leiden tot eeuwige schaamte en schande. Doch 'sHeeren wegen en paden zijn het leven van Gods trouwverbond. Een weg en een pad zijn het leven van iemand. Zij zijn de openbaring van het hart. David vertrouwt zich zelf niet, en daarom vertrouwt Hij ook zijn wegen en paden niet. Hij vraagt aan den Heere of hij op Zijne wegen en paden mag wandelen.

En waar kunnen wij die wegen leeren? O, ge weet het. Uw grootvader en grootmoeder stonden er op, dat ge dat versje van buiten zoudet leeren: Heer, ai, maak mij Uwe wegen, door Uw Woord en Geest bekend; leer mij hoe die zijn gelegen en waarheen G' Uw treden wendt. Leidt mij in Uw waarheid, leer ijd'rig mij Uw wet betrachten; want Gij zijt mijn heil, o Heer; 'k blijf U al den dag verwachten!

David keerde zich tot de wet des Heeren en werd van zijn haters verlost.

De vijand moet het onderspit delven, doch, o wee, er was nog een particulieren vijand. En die vijand was de zonde.

Tegenover die zonde roept David de deugden Gods aan.

In 't net gebracht door goddeloozen, leerde hij weer van meet aan, dat hij geen pleitgrond in zichzelf had. Bezag hij zich van der jeugd aan, dan gruwde hij wederom. O God, gedenk niet de zonden mijner jonkheid.

Dat klinkt eerst wel wat vreemd.

Was David niet die teedere en lieflijke verschijning in de velden van Bethlehem-Juda? Als knaap en jongeling weidde hij de schapen van zijn vader. En daar werd hij al vroeg door God gevormd om straks de leider van Zijn volk te zijn. Een koning in Gods gunst zou hij worden. Daarom voor jaren in de stilte en de eenzaamheid. Verstooten en veracht van zijn broeders; zelfs zijn vader telde hem maar nauwelijks mee toen Samuel kwam met de zalfolie. Doch God nam hem al vroeg aan. Zonde mijner jonkheid?

Ach, hoe teederder men met God leeft en hoe nauwer men aan God verknocht is, hoe meer men zich bewust is van alle zijne zonden. Dingen, waar kerels om lachen, gruwet men van. Die het dichtst bij het licht staat werpt de zwartste schaduw. De zoete zanger Israels wist zich een groot zondaar. Als zijn geheugen terug ging tot in de velden van Efratha, zoo werden zijne oogen omfloerst en uitte hij klacht op klacht: O God, wees mij arme zondaar genadig!

Mitsgaders mijne overtredingen! Dat is de tegenwoordige tijd. David de jongeling is zondaar; doch David de oude man is de overtreder. Bathseba, o Bathseba! En vreeselijke schimmen van Uria, den Hethiet! O God, mijne kleederen zullen nog van mij gruwen!

Denk aan 't vaderlijk meedoogen, o God!

Sla de zonden nimmer ga, die mijn jonkheid heeft bedreven; denk aan mij toch in gena, om Uw goedheid eer te geven!

Ja, Heere! Als gij aan mij denkt, denk dan aan mij naar Uwe eeuwige goedertierenheid. Laat Uw aanbiddelijk Wezen dan gedrongen worden om mij goed te doen. Delg al de vuilheid en zonde uit; reinig mij naar den maatstaf van Uwe goedheid in mijn Zoon, Jezus van Nazareth. Die goedheid zie ik nu al in bloed van een onschuldig lam.

Als Gij aan mij denken zoudt, O mijn Vader, gedenk aan mij dan zooals Gij mij gezien hebt in de stille eeuwigheid, zie mij dan zoo als ik eeuwiglijk voor U zal staan in den hemel Uver zaligheid. Milde handen en vriendelijke oogen zijn toch bij U van eeuwigheid!

En toen is David aan 't peinzen geraakt.

Hij heeft ongeveer zóó gedacht: Ik heb den Heere aangeropen; ik heb mijn klacht in alle oprechtheid voor Hem gebracht; ik heb gepleit niet op mijne deugden: ik zie er geen. Neen, ik greep Hem vast in Zijn eigen openbaring, want het bloedende Lam komt van uit den hemel. Mozes heeft ons verteld, dat de dingen van het heiligdom een hemelsch archetype hebben. Het heil is des Heeren. Daarom: 's Heeren goedheid kent geen palen; God is recht, dus zal Hij door onderwijzing hen die dwalen, brengen in het rechte spoor. Hij zal leiden 't zacht gemoed in het effen recht des Heeren; die Hem need'rig valt te voet, zal van Hem Zijn wegen leeren. 't Komt terecht. 't Komt zeker terecht. Ik zal mij troosten.

Ik heb des Heeren verbond en Zijne getuigenissen bewaard. Ik achtte den Bijbel steeds als een schat, welker glans het lieflijkste op aarde verbleeken deed.

Ik zal zingen, ik zal psalmzingen van die goedheid!

Luistert toch, gij Godgezinden, en ik zal het U verhalen. Ik zal zingen van de gedachten des vredes.

Lout're goedheid, liefdekoorden, waarheid zijn des Heeren paan hun die Zijn verbond en woorden, als hun schatten, gadeslaan.

Vraagt ge mij wat het lieflijkste op aarde is, dan is mijn antwoord: De verschijning van Jezus! En die Jezus is de openbaring van alles wat lieflijk is in God. Hij is het verbond en de waarheid.

En nu hebt ge wel gelijk: ik ben een zondaar, een groot zondaar. Doch ik zal mij met al mijn zonden in Gods armen werpen. Dat heeft mij mijne moeder geleerd: Op U ben ik geworpen van de baarmoeder aan!

Doch ik zal er van zingen: Wil mij, Uwen naam ter eer, al mijn euvelaan vergeven; Ik heb tegen U, o Heer, vaak en menigmaal misdreven.

En het is stil geworden in 't harte van David.

Hij is weer aan 't peinzen gegaan. Hij zal het voor zijn eigen ziel duidelijk maken. 't Zit alles vast op de vreeze Gods. Woont die vreeze in ons, dan worden we geleid door Gods hand. Dan zal Hij ons onderwijzen in den weg dien wij zullen hebben te verkiezen. Dat is sterk. Dat is de rots waarop alle vrije wilsoleeringen verpletterd worden. De vrije wil heeft maar ééne vrucht: daar wandelen we op paden des doods. Het einde van die wegen is de buitenste duisternis. Doch wanneer de Heere ons Zijne eigen liefde schenkt, dan vreezen we Hem. Dat is de houding van het hart van het kind Gods. De vreeze des Heeren is rein. Zij opent een fontein van heil dat nooit vergaat.

Zulke menschen worden door Hem bemind. Die leidt Hij naar 't Vaderland daar boven. Hij doet dat door ons te onderwijzen uit Zijn Woord en door Zijn Geest. Hij maakt ons wijs tot zaligheid. Dan gaan we aan 't kiezen van de juiste wegen. Hij onderwijst ons van den weg die *we zullen hebben te verkiezen*. 't Kan niet falen. Zelfs de dwazen zullen op die weg niet dwalen.

't Goed dat nimmermeer vergaat zal hij ongestoord verwerven; en zijn Godgeheiligd zaad, zal 't gezegend aardrijk erven! De geslachten gaan den hemel in. Grootvader ging en vader volgde: hoe wonderlijk, o God! De kleinzoon traant naar U!

Van geslachte tot geslachte openbaart God Zijn verborgenheid aan dat volk. De goddelooze hoort ervan: ze hebben dezelfde Bijbel. Maar ze verstaan er niets van. Wij zien den hemel geopend en beluisteren verrukkelijke klanken van een liefde die den hemel doet ruischen van geluk. En zij? Ze noemen Jezus een vervloeking; ze vertrappen den Zone Gods en noemen Jezus een vervloeking; ze vertrappen den Zone Gods en noemen het bloed des Nieuwen Testaments onrein. Vreeselijk zal het zijn te vallen in de handen des levenden Gods.

Doch: Gods verborgen omgang! O, die omgang!

Dat wandelen met God! 's Morgens fluistert Hij mij toe: dat is zonde en dat is verkeerd! Wend U tot Mij en word behouden! Ja, Heere, ik heb Uw stem al weer gehoord. Ik kom al. En nooit verscheen er morgenstond, waarop ik geen kastijding vond.

Maar, Heere, 't is mijn goed mijn zaligst lot, nabij te wezen bij mijn God! Uw verborgen omgang! De goddelooze weet daar niets van. 't Is verborgen voor hem. En de dwaas verstaat niet.

'k Zal dan stille zijn. d' Oogen houdt mijn stil gemoed opwaarts om op God te letten.

En zoo peinst David in stille nachten.

En zoo peinzen de liefhebbers des Heeren.

Voor tijd en wijle zullen we nog eenzaam zijn en verschoven; ja, d' ellenden drukken ons neer. We zullen getuigen van angst en smart; we zullen schreiend naar den Heere gaan en Hem vertellen, dat er duizend zorgen en duizend dooden ons angstvallig hart kwelen.

Maar we zullen schuilen onder de schaduw van het kruis. We zullen roepen om vergeving totdat geen maan meer schijnt. En dan zal 't ophouden. Onder de behoeding van vroomheid en oprechtheid zullen we voortgaan, totdat we aankomen in de luwte van Gods werken.

Zoo hadden de gebeden van David een einde.

En bij het einde heeft hij aan U gedacht: Laat Uw hand in tegenspoen, Israel verlossing zenden.

Ook heeft Hij gehoord.

Want ten huidigegen dage vertrouwt ge nog op God.

En gebeurt het soms, dat ge Uw ziel opheft tot denzelfden God in den onvergetelijken vijf-en-twintiger.

De drie kinderkens wandelen met Jezus in den vurigen oven; de goddelooze koning beefde. Hij werd beschaamd.

Straks wandelen alle kinderkens met Jezus, doch niet meer in vurige ovens. Ze zullen wandelen in eeuwig licht, daar waar nimmer tranen vloeien. Daar zal het openbaar wezen.

Maar voor een kleinen tijd moet het anders. Tot zoolang heet het: Gods verborgen omgang! In de diepten!

En van uit die diepten weerklinkt het: 'k Hef mijn ziel, o God der goden, tot U op; Gij zijt mijn God!

Het wezen van die gestalten zijn de bergtoppen des geloofs!

G. V.

CLASSIS EAST

will meet in regular session on Wednesday, April 2, at 9:00 A. M.

D. Jonker, S. C.

Innocence Attacked

(Psalm 26)

Now that is a foolish thing to do. Whatever or whomever you may attack, never attack innocence. You lose before you start. Whatever you do to virtue returns upon your head a million times over. Because virtue is God.

Yet such was the case with David. David was innocent; still he was attacked. And his attackers lost their case. You cannot really harm virtue.

We do not know the historical background of this gem. It may have been the time when David had to flee from the face of Absalom, his son. It would fit this case admirably. Note the verses 4 and 10. The former verse would then paint to us the miserable hypocrites that followed Absalom. They are then the dissemblers. And in the latter verse we have a word picture of the princes and rulers of the land who fell away from David and for bribes followed Absalom. Moreover, then we can also understand David's expressions in this psalm regarding the house of God. See verses 6-8. He longs for God's house.

But we cannot be absolutely sure of that historical background.

The psalm itself is clear. And the theme runs through the whole of the song. David is innocent, but is accused by the evil and godless that are massed around him. But he trusts in God and knows that he will be vindicated.

In the very first words of the psalm we have also the theme: Plead my cause, o Lord! For that is the meaning of the one cry: Judge me, o Lord!

David is accused. There is a case pending against him.

And he brings the case to the highest Judge, his God. Neither is he afraid of appearing before that great tribunal. He appends his grounds for coming: for I have walked in my integrity. What does that mean? It certainly does not mean that David was sinless. Such is not the meaning of the term. No, but it stresses the fact that David was a harmless man. To be a man of integrity is the very contrast of being a hypocrite. It stresses the fact that David was without guile in this case, whatever it may have been. He had walked in the honesty, the purity and the righteousness of his regenerated heart. Such people are harmless and it is folly to attack them.

Again, David was not sinless; but he was no dissembler, no hypocrite. His walk was characterized by sins and weaknesses; there is no doubt of it. But here is the point: the main thrust of his life was virtue, goodness, uprightness. His heart was pure. Matt. 5:8.

And David knew all this. He was aware of the

fact that his enemies had no case against him. How could they have? He had trusted in God. That means that David had given himself wholly in God's safe-keeping. To trust is to repose on someone. As it is stated so often in Dutch prayers: "zich laten zakken en zinken op de Rots der eeuwen die van geen wankelen weet".

Surely, when that is your life, you may also say with David: "therefore I shall not slide". How could you. Sliding here does not merely mean: I shall be sinless. But it means that I shall be free from the great transgression. It means: I shall not slide from off the Rock, that is, my God.

Thereupon David comes in all the uprightness of his heart to God with the request to make trial of him. And note that he does not mention his apparent conduct, his outward behaviour. He does not say: O God, prove what I *have done*! No, he asks God to make trial of his inward man. And he does so in asking for a threefold trial. Trial by touch, trial by smell, and trial by fire. For such are the primary meanings of these three verbs, although it must be admitted that they are often used interchangeably. It will suffice to note that David, in using these three terms, means to run the entire gauntlet of the trying and proving and examining eyes of God.

Surely, no hypocrite dares to pray thus before God.

The reins are the deepest core of the emotions and the heart is the ethical center of man. There man lives in the deepest sense of the word.

And of that heart and these reins David says that they have been always under the controlling and beautifying influence of God's lovingkindness and His truth. For that is the meaning of *to walk*. You begin your walk in the heart. From it are the issues of life. And if our life is in the truth of God's Word, we are safe. Oh yes, we will be sinners, but here is the difference: such an one wills goodness and mercy all the day long. And wherever he departs from such conduct it is in spite of that heart-life of goodness and purity. That which he does in such a case he allows not. Rom. 7:15. Throughout it all he finds that in his heart and reins he loves the law of God.

Moreover, David can prove his case also by his outward conduct. He states this in various parallel phrases. But they all come down to this: Thou knowest Lord that I have walked in my integrity, because *I hate the company of the godless*.

Powerful testimony. Anyone can investigate that. The life of Gods' own are as an open book. The whole world may see it that we love the company of God's people and that we do our best to have as little to do with the wicked as possible. Oh, I know it: we cannot wholly cut ourselves off from intercourse with the men of Belial. We must buy from them and sell to

them; we work with them sometimes at the same bench. But as soon as possible; as soon as we can separate ourselves from them, we do so. We hate their congregations.

David denominates them by four words: vain persons, dissemblers, evil doers and wicked.

I hear a question: Must we not love our enemies? Must we not try and save them? Must we not let our light shine unto them if haply God will use us to snatch them from the brink of eternal death?

Yes, I have often heard these questions. Sometimes they are put to us in a way and in an atmosphere that makes us wonder.

Yes, we must certainly love our enemies. That is a text from Jesus' lips. And I agree that you must try and save the wicked with whom you come in contact. Of course, you are a walking Evangel. Many there are who were drawn to God by means of your Christian walk.

But always remember this: you will never be a light unto the Gentiles by becoming a boon companion with the wicked. When I wonder about such questions is when I notice that the people that question me thus live on a very friendly footing with the world. They seem never to be bothered by the vile way of the world. We do not know the heart, but it seems to us that they are of a kind.

And such conduct is damned.

Ah, beloved, does it not set your heart on fire when you listen to David?

He certainly has solved his social problem.

I have not sat with vain persons. A vain person is one who never utters anything but vanity, wind, nothingness. Delitzsch tells us that the idea is: unreal men, not real men. And who does not know them?

Yes, you must try and draw them. But have you ever considered that you may be able to draw them by shaming them, by showing that you detest vanity, by leaving them and keeping yourself aloof from all "nothingness", vanity? Note that David does not say: I have not talked to vain persons, but I have not *sat* with them. That means that he never voluntarily would seek out their company and sit down at ease with them. You sit in order to enjoy yourself.

I will not go in with dissemblers. That is worse. A dissembler is a hypocrite. They are of all men the most miserable. They look one way and they are an other. They carry a mask. They are just as worthless and wicked as the vain persons, but they mask all their filth behind a mask.

David would not go in with them, would not be jointly responsible with them for any kind of work or endeavour.

I have hated the congregation of evildoers. Yes,

they are the men who are not satisfied to do evil *alone*. No, they seek one another out and band themselves together. And then evil is on the increase.

We have wondered sometimes. We have met some men that were evil and to talk with them was a bore. But then we saw the same men in the company of an evil group; and we could hardly recognize them any more. Where was all that politeness, suavity, sweetness of speech. It seemed as though hell had broken loose. Have you ever tried to sit in the smoking room of a train? Ah, the congregation of evil-doers is more evil than a mere evil person. In such gatherings evil is on the increase.

Instead of all that, David has washed his hands.

And that was necessary. David also is a sinner from his youth.

To wash the hands in innocency is symbolic language.

Innocency is God. He is all virtue. And that virtue is manifested, proclaimed, revealed. And David had seen it. And David had wrestled all his life to wash himself in that virtue of God.

When you want to read Psalm 26 in New Testament times you will say: I have washed myself in the blood of Jesus. It means that through the battle of faith you are striving to walk in purity before God's face. It means that you walk in sanctification, having been redeemed by His blood.

And your purpose is that you may be the correct image bearer. And that means that you may be to the praise of God's glory.

Such we hear from David: That I may publish with the voice of thanksgiving and tell all Thy wondrous works.

There is one urge above all in David and all those like him: They want to go home. And Home is where God dwells with His people.

Some people you cannot drag to church, it seems. Very often they leave their place empty and the consistency wonders.

There is something wrong, definitely wrong. It is too wet, too dry, too hot, too cold, too windy. Junior has a headache; the car won't start, or, at least, I hope it won't; there is a lion on the road: ah, miserable excuses. Why not come out with the truth: I do not care for the place where Thy honor dwelleth!

Something wrong: they do not want to go to heaven, that is, to God.

But David has an horror of the place where all people will be gathered who hated God and would not be gathered in His home. And that place is hell. Oh God, says David, do not gather my life with sinners.

No, beloved, if you hate the congregation of the wicked here, you certainly do not fit in hell.

David has gathered courage in this prayer. The end is calm.

He will continue to walk in the uprightness of his heart. God tried him and exonerated him in this case that was pending.

David may have had his enemies around him even after the uttering of this prayer; they may have continued their insinuations and accusations.

Never fear, David. He is encouraging his soul. The time will come that he is publicly exonerated.

In the meantime, as far as his inmost soul is concerned: he walks in an even place. That is, he walks on the way of truth and sincerity of heart, those wonderful gifts of grace.

And he found the purpose of all flesh: he will bless the Lord.

Do not ask what that means; you know it. It is that we may tell God how inexpressibly wonderful He is.

Incidentally: that is heaven in our souls.

G. V.

WEDDING ANNIVERSARY

1911 — 1941

On Saturday, March 22, 1941, our beloved parents,

HENRY MULDER

and

BERTHA MULDER—Vander Zwaag

hope to celebrate their 30th Wedding Anniversary.

We extend to them our heartiest congratulations and thank the Lord for His loving-kindness to them, and earnestly pray that He will continue to bless them and spare them for each other and us for many years to come.

Their grateful children:

Mr. and Mrs. Lambert J. Mulder

Mr. and Mrs. Herman Sjoerdsma

Mr. and Mrs. Gerald Mulder

Mr. and Mrs. Claytus R. Shoemaker

and 6 Grandchildren.

(Open House 7 to 9 o'clock in the evening at 701 Gladstone S. E., Grand Rapids, Michigan)

IN MEMORIAM

On February 2, 1941, it Pleased our heavenly Father to take unto Himself our beloved wife, mother, grandmother and sister,

MRS. R. SCHAAFSMA

According to Ps. 30:5 she has that joy of peace that passeth all understanding. That is our comfort. May the grace of the Lord be upon us.

Mr. R. Schaafsma and family.

De Vrouw In De Woestijn

IX.

Openbaring 12.

Het gaat met de wereld, gelijk met al het geschapene naar een onverbiddelijk einde. De weg naar dat einde is duidelijk geteekend in hetgeen aan Johannes op Patmos geopenbaard werd. Die weg wordt zeer sterk gekenmerkt door de hoogste mate van ontwikkeling — de ontwikkeling op alle gebied, maar bovenal door de ontwikkeling der zonde, die haar hoogtepunt en afsluiting vindt in den mensch der zonde: De Anti-christ.

Daarop vooral wordt de Nieuw Testamentische Kerk gewezen. In dat bewustzijn leefde de Apostolische Kerk in de eerste eeuw. Zij wordt gewaar-schuwde voor de Antichristussen, die alreeds in de eerste eeuw in de wereld waren. Dezelfde Johannes, die de Openbaring van Jezus Christus ontving, schreef er alreeds over in zijn Brieven. Hij heeft hen gezien in zijn eigen dag, als typen, als typen in allerlei antichristelijke gedachten en levenbeschouwingen, die toen alreeds, gelijk in onzen tijd, spraken en spreken van den Christus, doch die tegelijkertijd loochenden en loochenen, dat Hij in het Vleesch gekomen was en is. De ketterij dus, die de Vleeschwording des Woords loochent en ontkent, dat Jezus de Christus, de Zoon van God en daarom Zelf God is.

Meer nog. We nemen aan dat de Bijbelschrijvers en de geloovigen van die dagen, de trekken van het Antichristelijk Beeld typisch zagen in Rome's Keizers. Zij onderkenden niet slechts de geestelijke-antichristelijke stroomingen, doch betrokken die op de heerschers, gelijk ten tijde der Reformatie, de Hervormers dit deden op den Paus van Rome.

Toch mag hierbij niet vergeten worden, dat zij wel terdege het onderscheid zagen tusschen wat typisch ontleend werd in wat zij zagen, en wat in de laatste dagen volkomen vervuld zou worden. Trouwens, had de Heiland niet duidelijk gesproken over de komst van den mensch der zonde en zeer duidelijk de trekken van het toekomstbeeld geteekend? Er zullen er immers, naar Hij profeteerde, opstaan met de pretentie 'ik ben de Christus, en zij zullen velen verleiden . . . en zullen groote teekenen en wonderheden doen, alzoo dat zij (indien het mogelijk ware) ook de uitverkorenen zouden verleiden.'

En in de Openbaring wordt ons tenslotte het Antichristelijk Beeld tenvolle geteekend. We krijgen daarin de eigenlijke machten, zoowel als de middelen, die hem ten dienste zullen staan, te zien. Johannes ziet twee Beesten opkomen, het eerste uit de zee, het tweede verschijnt uit de aarde. Het Beest uit de zee is dan de laatste wereldmacht, die tot in de kleinste onder-

deelen toe, gebieder en heerscher zal zijn, over alles en allen, die in dien tijd zullen leven. Deze geweldige macht staat onder den geestelijken invloed van den Booze, aan wien het zijn macht ontleend en voor wien het optreedt. Dit is zeer duidelijk als we lezen dat het één en hetzelfde is, of men het Beest, dan wel den Draak aanbidt. Dikwijls worden die twee vereenzelvigd in de Openbaring. Vervolgens, tot verdere bevestiging hiervan, zoo lezen we, dat het Godslastering spreekt tegen den Heere, tegen Zijn volk en tegen Zijn tabernakel. Daarbij komt, dat dit Beest in staat is 'wonderen', dat is, groote dingen te verrichten, voorheen nimmer gezien, noch ooit te voren gehoord. De wereld zal verbaasd staan, wanneer dit Beest tot schier alles in staat zal zijn en ongebonden de gansche natuur zal schijnen te beheerschen. Zelfs zal men, in verband hiermede, van het Beest zeggen: Wie is aan hem gelijk? Hierbij mag wel worden opgemerkt, dat dit alles niet op één oogenblik te voorschijn zal komen, doch het product zal wezen van een langzame weg van ontwikkeling, langs den organischen weg, dat is in verband met de ontwikkeling van alle dingen.

Dat het op dat alles in onzen tijd nog niet gelijk is, is slechts te verklaren uit het feit, dat *nu* alles nog in het teken van de voorbereiding staat. *Alle* aardsche middelen, zooals de schatten der aarde zijn nu nog verborgen, doch zullen langzaam maar zeker, wanneer zij in hun geheel aan den schoot der aarde zijn ontleerd, hun hoogste toppunt bereiken. Er zal dan, gelijk dit het geval is met de ontdekking der wereld (werelddeelen) niets meer te ontdekken of uit te vinden zijn. Daarbij mag niet vergeten worden, dat ook de volkeren nog niet rijp zijn voor machts-centralisatie de groote landen der wereld staan nog in vijandige houding tegenover elkander. Hetzelfde geldt van de wetenschap, den godsdienst, handel en nijverheid, alsmede het onderling verkeer der volkeren. Maar, om slechts met het laatste te beginnen, hoe lang zal het nog duren, dat men, met het oog op de zoogenaamde beschaafde Westersche landen der wereld, in staat zal zijn, om bij elkander een dagelijksch bezoek af te leggen? Men zal in staat zijn in elkanders tenten in en uit te gaan, niets zal dat meer, in verband met tijd en afstand, verhinderen.

Dan, ziende op de ontwikkeling op het gebied der uitvindingen, in een tijds bestek van minder dan vijftig jaar, heeft de wereld niet grootere vorderingen gemaakt in die jaren, grootere en van wijdere omvang dan in de laatste vier of vijfhonderd jaren?

Stel nu even de mogelijkheid, wanneer de huidige oorlog ten einde zal zijn, dat men in Europa werkelijk een eenheid zal vormen, wellicht een coalitie van landen onder één hoofd, is de weg dan niet geopend, waardoor alle Westersche landen deel uit zullen maken van die eenheid, hier boven genoemd? Laat u toch niet wijs maken, dat de democratische landen daar

niet aan zullen willen. Ik kan mij heel best voorstellen, hoe men dat juist de echte-onvervalschte democratie zal noemen. Tenslotte beteekent een naam niet zoo heel veel, als men het met de 'zaak' der wereld eens zal zijn. Wie daar de oogen voor sluit gaat straks heel gemakkelijk mede zingen in het koor van humanisten en voor Christelijk houden, wat niet van den Christus is. Temeer waar de Kerk, genomen nu in den breedten zin des Woords, in het gewirwar van onzen dag geen weg meer weet en hare kinderen niet waarschuwt voor de dingen, die we in onze artikelen-reeks hebben besproken.

Daarom moet ook gelet op den drang naar eenheid van de verschillende kerkengroepen, zoowel aan deze als aan gindsche zijde der Oceaan. Terwijl men, uit het oogpunt van de historie, zoowel als belijdenis (die nu slechts een belijdenis op papier is) als pool en tegenpool tegenover elkander stond, daar heeft men de oude palen verzet, iets waardoor geen scheidslijn meer overig is. Ga maar wat dichters naar huis en ge zult vinden, wat vroeger noodwendige Amerikanisatie was, wordt nu vermenging met alles en nog wat (op kerkelijk gebied). En wie dan niet mee wil, en we mogen niet mee willen, die wordt dan uitgekreten voor een onhandelbaar, onredelijk en eigenwijs mensch, die men meewarig behandelt en over wien men laatschrijft. Zoo'n man staat nu toch ook altijd dat prettige (goddelooze) samengaan met de lieve wereldling (waar men zooveel goeds weet te zeggen, meer nog dan van de geliefde broeders en zusters in den Heere) in den weg. En het zijn altijd weer de 'geestelijke' raddraaiers, die naar de grootheid op kerkelijk gebied hunkeren en er de Waarheid Gods straks zonder blikken of blozen aan zullen geven.

En is het dan niet werkelijk waar, alreeds in eigen land, zoowel als in de meeste Europeesche landen, dat de regeering haar macht heeft uitgebreid en strekt over geheel het leven van het volk? Wat is er in het leven der volkeren nog over, waarin de regeeringen niet hun neus steken? Kapitaal en Arbeid, het wordt alles bepaald door de regeering. Revolutie? Wel, die hebben ook wij al lang meegemaakt, zij het dan ook dat de revolutie eene bloedlooze is. Prijzen, werkuren loonen—productie en consumptie, koop en verkoop, het is alles geregimenteerd, ook al scheen het begin dezer dingen een gebiedende noodzakelijkheid te zijn, wie meenen mocht het is alles van voorbijgaanden aard, vergist zich deerlijk—wij gelooven dat deze dingen er zijn om te blijven. Het wordt straks alles onder nog schenper toezicht geplaatst. Wie oogen heeft om te zien en ooren om te hooren, die kan bij dezen tijd wel zoo ongeveer uitrekenen waarop het straks alles uitloopen moet: De Centralisatie van geheel het leven—het godsdienstig leven inluis.

Het is alles, gelijk boven alreeds gezegd, het teeken

van de voorbereiding en gericht op de komst van het Beest, dat uit de zee opkomt. De beginselen werken alreeds en zullen doorwerken totdat het geestelijk product daarvan gezien wordt in den gloriestaat van den laatsten tijd. Het koninkrijk zal klaar zijn als de Vorst der duisternis zijn intree zal doen.

Dat Beest zal in dat Koninkrijk heerschen en als God in Zijn troon zitten. Armoede en ellende zullen daaruit immers verbannen zijn? En zullen dan die mensch en het Beest en door hem den duivel aanbidden? Alle menschen?

"Er is echter op de menschen, die het Beest zullen aanbidden een uitzondering, namelijk, diegenen, wier namen geschreven zijn in het boek des levens des Lams. Daar zullen uitverkorenen zijn ook in die dagen; menschen, die van de partij des levenden Gods zijn. En ze zullen weigeren om met de wereld te knielen voor het Beest. Ook hierin ligt een aanduiding van de geestelijke gedaante van dit beest. Het is anti-God, anti-Christus en daarom ook tegen het volk des verbonds. Dit ligt alreeds daarin uitgedrukt, dat het zijn macht ontving van den draak, en dat daarom zijn diepste geestelijke beginselen niets anders kunnen zijn dan vijandschap tegen God. Dit ligt ook uitgedrukt in zijn lastering van den levenden God en van Zijn tabernakel en degenen, die in den hemel wonen, waarin de poging ligt aangeduid, om den Naam van God een voorwerp te maken van smaad en spot. En dat ligt eindelijk aangeduid in het feit, dat men het Beest aanbidt, behalve degenen, wier namen zijn geschreven in het Boek des Levens. Men zal aan den Anti-christ al zijn vertrouwen schenken en van hem alles verwachten. Ze zullen zich tot hem wenden in moeite. Ze zullen hem danken en met goddelijke eer bekronen. Alleen de heiligen zullen daarin niet meedoen, maar voor hen zal het dan ok een tijd zijn van groote verdrukking.

Aan den anderen kant dienen we echter wel te verstaan, dat hij nimmer tot openbaring kwam in de volheid van zijn macht. Nooit was er in de wereld een macht zooals hier in Openbaring (13) geteekend wordt. Nimmer is het gelukt om een universeele wereldmacht te organiseeren, die de schepter kan zwaaien over alle natien, volken en tongen en die door allen werd aanbeden. Nooit ook was er een macht in de wereld, die absolute zeggenschap had over alle middelen, die tot dit aardsche leven noodzakelijk zijn. zoo zelfs, dat niemand kan koopen of verkoopen, tenzij dan op haar machtwoord. We hebben daarom ook te waken, de tijden te verstaan en de ontwikkeling der dingen rondom ons in het licht der Schrift te beoordeelen. En dan is het zeker waar, dat schier all dingen heenwijzen naar de spoedige realisering van de antichristelijke macht. De dingen ontwikkelen zich snel, schier vijftig keer zoo snel als een halve eeuw geleden. De wereld wordt

steeds kleiner en bovendien is de aarde ook uit geographisch oogpunt vol. Andere werelden zijn niet meer te ontdekken. De geschiedenis kan niet nog weer worden verlengd. Wat enkele jaren geleden schier onmogelijk zou schijnen, namelijk dat een centrale macht over de heele wereld zou regeeren, ligt thans binnen de perken van ons menschelijk begrip. Want uit meer dan één oogpunt is heel de wereld niet meer zoo groot als Nederland was, minder dan een eeuw geleden. Daarbij komt, dat alles staat in het teeken van vereeniging. Men streeft er naar de breuke te heelen, die eens door God in het dal van Sinar geslagen is. En als gij daarbij in aanmerking neemt de geestelijke afval, het bandeloze volgen van eigen filosofie, het zichzelve niet storen aan de ordinantien Gods ook voor het tijdelijk leven, dan kan er in het licht der Schrift geen twijfel aan bestaan of deze antichristelijke wereldmacht haast zich tot hare eindelijke vervulling". (Dogmatic Notes, Rev. H. Hoeksema, Eschatologie).

Zoo veel is nu alreeds wel duidelijk, dat, in verband met de hedendaagsche nationale en internationale politiek, de machtsidee voor de te vormen menscheenheid, het juist daarop is gericht, om op alle gebied aan alle gedeeldheid en verdeeldheid een einde te maken. En het gelijkt er veel op, dat niet het zwaard, niet het slagveld, doch wat achter de schermen door allerlei staatsgrepen zich afspeelt de hedendaagsche strijd belist zal worden. Dat toch is karakteristiek in den oorlog vandaag. Er is meer vervoerd met allerlei kuntsgrepen, door politiek, dan door het zwaard. En een eigenaardig en opvallend teeken is het, dat er niet allereerst wordt gesproken over buitsverdeeling (dat in iederen oorlog op den voorgrond stond), doch men spreekt over het vormen van een eenheid en de invoering van een nieuwe orde. Een nieuwe orde voor het geheel der menschenlijke samenleving. We gelooven dan ook, dat zelfs een man als Hitler wel weet en begrijpt, dat er maar niet iets gedaan moet worden voor zijn 'verdrukt' volk, maar dat de andere volkeren eveneens deelgenoot moeten worden van wat eerst voor Duitschland behoort gedaan te worden. Wie nauwkeurig opmerkt zal het niet ontgaan zijn, dat als er vrede komt, die vrede van langer duur moet zijn dan juist enkele jaren. En het is niet zoo moeilijk te zien door welk beginsel dit gedragen wordt—het beginsel van het eigenbelang, doordat men zich alleen op de zoogenaamde welvaart voor allen kan verlaten als de eenige zekerheid voor eigen veiligheid.

We staan nog te ver weg van wat het resultaat worden zal van den strijd, die nu de wereld beroert, maar langs de hierboven aangegeven lijnen beweegt zich heden het wereldgebeuren.

Het gaat naar en moet uitloopen op de eenheidsmaatschappij van alle zoogenaamde beschaafde landen. Welnu, waarom zou dan ook niet hetzelfde gelden voor

de verschillende kerkengroepen in diezelfde landen? Ook hier zijn de teekenen in geen enkel opzicht vaag, want de vraag tot vereenigen en allen onder één dak te samen brengen zit in de lucht. En gelijk alreeds boven gezegd, waarom zou men ook niet. Als de Waarheid niet samenbindt dan bindt niets meer samen. En men kan dan ook wel den naam die men droeg voor iets geheel algemeen inruilen.

Wie deze dingen ziet en leest keert zich dan ook naar het Woord en leert uit het Woord, dat het aldus zijn zal, vlak voor het einde.

Daarom is dan ook de algeheele vereeniging van alle kerken in één groote wereldkerk slechts een kwestie van tijd. Dit moet alzoo geschieden naar het Woord Gods. Deze vereeniging staat dan ook niet op zichzelf, doch staat in nauw verband met de politieke-wereldmacht, getypeerd in het Beest dat uit de zee opkomt. En dit Beest uit de zee kan de wereldtaak niet volbrengen tenzij het geholpen wordt door het Beest dat uit de aarde opkomt. De machtsuitoefening van het eerste Beest ligt gebonden aan het geweldige propaganda-middel van het tweede Beest.

Dan pas zal de Antichrist kunnen regeeren als die beide in onderling verband de ééne zaak voorstaan, met het zwaard en met het woord. Dan wordt het ook ontzettend benauwd voor de Kerk van onzen Heere Jezus Christus. Zij zal geen pleksken grond haar eigendom kunnen noemen en geen helpende hand zal haar worden geboden, terwijl zij evenmin den vijand zal kunnen ontvluchten. Zij zal als de gemerkte, de schandelijke gebrandmerkt staan. Over haar breekt dan de laatste storm los van wat zij in hen die haar voor gingen gezien heeft. Maar geen nood. Die dagen zijn dan weinige. De tijd zeer kort. De Rechter komt juist dan als het schier niet meer uit te houden is.

W. V.

WEDDING ANNIVERSARY

1901 — 1941

On March 25, 1941, the Lord willing, our dear parents,
SIMON ZUIDEMA

and

DORA ZUIDEMA—Van Der Molen

hope to commemorate their 40th Wedding Anniversary.

We extend to them our sincere congratulations and pray that the Lord may continue to bless them and to spare them for each other and for us for many years to come.

Their grateful children;

Mr. and Mrs. Ira Van Der Stow

Mr. and Mrs. Sidney Postema

Mr. and Mrs. Nick De Beer

11 Grandchildren.

Onderwijs En Het Profetisch Ambt

III.

HOE HERSTELD

Een Christen toch, die zichzelf uit genade heeft leeren kennen, zal zich er wel voor wachten om uit de hoogte van eigengerechtigheid trotsch en minachtend op de publieke school neer te zien. De toestand van de publieke school zal eerder hem tot dankbaarheid nopen. Immers, ook de christen was eertijds duisternis, onwijs, ongehoorzaam, dwalende, meniglei begeerlijkheden en wellusten dienende en was van nature een kind des toorns gelijk ook de anderen. (Ef. 2:1-3; Titus 3:3, 4): "Maar God die rijk is in barmhartigheid, door Zijne groote liefde waarmede Hij ons liefgehad heeft, ook toen wij dood waren door de misdaden heeft ons levend gemaakt met Christus, opdat Hij zou betoonen in de toekomstende eeuwen den uitnemenden rijkdom zijner genade, door de goedertierenheid in Christus Jezus, want uit genade zijn wij zalig geworden." (Ef. 2:4-8): Daarom zullen we ons nooit in eigengerechtigheid en trotschheid verheffen.

Maar hoewel we onszelf niet alzo zullen verheffen boven de publieke school, we zullen onszelf toch wel afzonderen moeten en willen. Afzonderen, omdat we afgezonderd zijn door genade. Want de Christen is afgezonderd om Gods profeet te zijn, om van *God* en niet van den *mensch*, de goddelijke gedachten te ontvangen en anderen te verkondigen. God zelf werkt dit afzonderings proces omdat God van eeuwigheid in den raad der verkiezing den verkorene afgezonderd heeft om profeet Gods te zijn. Daarom moet en zal ook deze afzondering in het praktisch leven van den Christen tot openbaring komen.

Hiermede is ook nog niet alles gezegd. God heeft zijn volk niet alleen afgezonderd maar Hij heeft ook van eeuwigheid Zijnen Zoon gezalfd om onze hoogste Profeet te zijn om ons tot ons profetenambt te bekwamen. Daarom kwam die Zoon, Christus Jezus, in ons vleesch en bloed, droeg onze zonde, betaalde onze schuld en ontnam daardoor de zonde het recht om over ons te heerschen. Zóó werden wij, door Zijne bloedstorting en verzoening, profeten des duivels af. Maar neutraal bleven we niet. Christus, onze Profeet, stortte toch Zijnen Geest, de Geest der waarheid, in onze harten uit, en we werden Christus' zalving deelachtig. We werden gesteld tot profeten des allerhoogsten Gods. Zóó ontvingen we genade om in Zijn licht te zien, en ooren om de God's-spraak te hooren, en een mond die overvloedig met des Heeren lof om Zijnen Naam te vermelden en Zijne deugden te verkondigen. Want Christus, onze hoogste en eenigste profeet, heeft ons met Zijn Woord en door Zijn Geest met de Gods-

kennis vervuld. Zóó verlicht zijnde zullen we de publieke school met haar onderwijs moeten haten en verwerpen, en zoeken dat we zoo worden onderricht dat de aardse schepping, in blijden dank en eeuwigen jubel, terug keert tot den Grooten Schepper door Zijn volk dat Hij schiep om Zijne deugden te verkondigen.

De zalving van dezen onzen Grooten Profeet, Christus Jezus, kwam toch niet alleen op de volwassen geloovigen. Ook op de kinderen der geloovigen rust deze zalving. Ook de kinderen worden, door die zalving van Christus, van God aangesteld en toegerust om Zijne profeten te zijn. Immers, wij belijden toch dat God Zijn verbond met ons en *onze kinderen*, met de geloovigen en *hun* zaad heeft opgericht? In de lijn van de geslachten der geloovigen worden Gods profeten gevonden; en dat onder klein en groot, jong en oud, sterk en zwak, en dat van eeuwigheid. Daarom worden niet *straks* onze kinderen verbonds kinderen, maar ze zijn dat NU. Daarom zijn ze ook NU profeten Gods, en moeten in hun prilste jeugd als profeten Gods optreden. Daarom moeten ze NU in alle dingen alzo worden onderwezen en bekwaamd.

Ook wat de toekomst betreft moeten die kinderen worden toegerust als profeten Gods. Als God toch Zijn verbond met ons en *onze kinderen* heeft opgericht dan wil dat toch dit zeggen: dat God uit onze kinderen Zijn Kerk bouwt. Uit ons natuurlijk zaad neemt God Zijn geestelijk zaad en bouwt daarvan de kerk zooals die in de toekomst zijn zal. Zóó bezien, moeten onze kinderen straks onze plaatsen innemen in de Kerk van Christus; en in het midden der wereld getuigen van God en Zijn Koninkrijk. En zooals onze kinderen nu zijn, zoo en niet anders zal de kerk in de toekomst zijn. Hier houdt Gods Woord ook stand: God laat zich niet bespotten, wat een mensch zaait, ook dat zal hij maaien.

Daarom moeten onze kinderen onderwezen worden en ook daar voor. Bij den Christen ouder mag het onderwijs nooit allereerst ten doel hebben om het kind voor een goed beroep in de wereld te bereiden. Eenig beroep in deze wereld is nooit doel, maar altijd middel. Ons doel moet altijd en alleen God zijn, Zijn lof en prijs en Zijn heerlijk koninkrijk. Met dat doel voor oogen vraagt de geloovige: hoe kan ik en hoe kan mijn kind met de gegeven gaven en talenten, dat doel bereiken; in wat beroep in de wereld zullen ik en mijn kind God het beste kunnen dienen, en hoe en waar kunnen wij het nuttigst dienen tot de komst van Zijn Koninkrijk?

Als wij daarbij dan ook voor oogen houden de vreeselijke donkere wereld waarin het kind straks moet optreden, dan wordt de inhoud en de methode van zijn onderwijs bij ons een belangrijk vraagstuk. Die wereld zal straks veel donkerder zijn dan de wereld die wij nu kennen. Veel listiger zullen dan de

boozen Gods volk trachten te verleiden dan wat ze dat nu doen. Daarom zullen de lendenen onzer kinderen moeten omgord worden met de waarheid. Nooit mag het onze verantwoordelijkheid zijn dat ze straks onbereid en ongewapend ten strijd uittrekken. De toerusting van den Godsmán, die morgen ten strijd geroepen wordt, is *onze* GODDELIJKE plicht en roeping. De profeet Gods die morgen in 't midden der wereld moet optreden moet vandaag door *ons* worden voorbereid.

Die voorbereiding en toerusting bestaat in onderwijs en opleiding. Maar zullen we dan den profeet Gods zenden naar de tenten van de profeten der wereld om daar voorbereid te worden in den strijd tegen die profeten? Zal hij, die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houdt en die door God dwaas genaamd wordt, Gods profeet onderrichten? Zullen de profeten-zonen kennis vergaderen waar men de kennis Gods verzwijgt? Die eerlijk is zegt: dat kan, dat mag, dat zal niet gebeuren!

Daarom moeten onze kinderen christelijk en godzaliglijk worden onderwezen. En een iegelijk die de machtige omvang van dat onderwijs verstaat begrijpt wel dat dit niet kan geschieden in een uurtje per week bij den dominee op de catechisatie. En wie eerlijk is, zegt dat ook het onderwijs dat in huis ontvangen wordt ook nooit aan deze voorschriften kan voldoen. Daarom hebben onze vaders in onze kerkenorde het 21ste artikel ingevoegd, dat leest: "De kerkeraden zullen alomme toezien, dat er goede schoolmeesters zijn, die niet alleen de kinderen leeren lezen, schrijven, spraken en vrije kunsten, maar ook dezelfde in de godzaligheid en in den Catechismus onderwijzen." Hieruit blijkt ook wel dat een Christelijke school geen school is waar neutraal(?) onderwijs gegeven wordt *plus onderwijs in den Bijbel*. Het christelijk onderwijs moet in alle vakken uitkomen, in reken-, lees-, schrijf-, en geschiedenis onderwijs. Daarom bepaalde de Synode van Dordrecht, 1618-19, in een hunner artikelen: "dat de schoolmeesters vroom van leven en in den Catechismus goed thuis moeten zijn." En deze Synode sloot zich daarin aan bij wat de vorige Synode van 's Gravenhage, 1586, bepaalde dat men de kinderen: "voornamelijk in de Christelijke religie grondelijk" moest onderwijzen. ook wees laatstgenoemde Synode de kerkeraden er op dat het hun plicht was om toezicht te houden op het godsdienstig karakter van het onderwijs, het examineren der onderwijzers op het punt van leer en leven; en de verkeerde boeken uit de scholen te weren.

Jammer toch dat bijna al deze dingen in onze tegenwoordige Christelijke Scholen vervallen zijn. Om slechts maar dingen te noemen die aan de oppervlakte te grijpen zijn, vragen wij met alle ernst en droefheid des harten: waar leert men den catechismus? Waar heeft men de "Psalter" niet inge-

ruild voor het liederen-boekje van allerlei kerkgenootschappen? Waar wordt een kerkeraad geraadpleegd over de godzalige wandel en belijdenis van onderwijzers, in plaats van het te zoeken bij individuen of een verafgelegen kantoor? Hoe veel onderwijzers hebben kennis onzer Belijdenisschriften, en wie is gereed om blijmoedig overeenkomstig die leer de kinderen te onderwijzen? Waar is de kerkeraad die toezicht mag houden op het gegeven onderwijs? Ik vrees dat we den goeden raad onzer vaders meest dragen in onze kerkboekjes en dat de praktijk zeer te betreuren is.

Wellicht zou men tegen het goed advies onzer vaders kunnen inbrengen dat er zoo veel kerkeraden zijn, waarvan de één zich Gereformeerd noemt, een ander Christelijk Gereformeerd, en nog een derde: Protestant Gereformeerd. Wie zal daarom zeggen wat Gereformeerd is?

Doch het antwoord is niet moeilijk! Zegt onzen kerkenorde niet dat ook de schoolmeesters de drie Formulieren van Eenigheid, n.l., de Nederlandsche Belijdenis des Geloofs, den Heidelbergsche Catechismus en de Canones van Dordrecht, onderteekenen zullen? Die zeggen ons dan toch wel wat Gereformeerd is? En hoewel we dan als kerken om gewichtige punten in de leer gescheiden zijn, we roemen toch allen dat we de vijf punten van het Calvinisme hooghouden, namelijk:

- a- De souvereine verkiezing Gods.
- b- De particuliere verzoening van Christus.
- c- De gansche verdorvenheid van den mensch.
- d- Onwederstandelijke genade.
- e- Volharding der heiligen.

Om maar geen meer te noemen, deze allen toch worden geleerd door onze Belijdenis die we allen hebben onderteekend. En waarom dan niet leeren?

Wel moet men verstaan dat ik deze dingen niet opsom om eenig mensch te verzetten tegen de Christelijke Scholen. In de kerk des Heeren spreekt men niet tot elkander over zonden en bedreven kwaad om elkander te verteren, maar om elkander te behouden. Zoo zal het ook ieder ernstig christen gaan als hij de zonden en zwakheden hoort van de hedendaagsche christelijke scholen. Hij toch zal haar niet vertrappen, maar hij zal biddend arbeiden bij het rechte kantoor, opdat de eenheid van het profeten-ambt en het onderwijs een harmonische eenheid vormen. Dan past de profeet bij het gegeven onderwijs, en het gegevene onderwijs past bij den profeet.

Ten slotte, als de voorgeschreven raad wordt opgevolgd dan wacht ons een blijde toekomst voor onze christelijk scholen. Dan komt er weer hart voor de zaak omdat in de zaak een hart zit. Dan wordt het leven voor de school verkwikt omdat het leven in de school verkwikt is.

Zóó zouden we tezamen arbeiden *kunnen*, want dan staan wij op één gebied. Zóó zullen we tezamen

arbeiten *moeten* want we dienen eenen God. En als dit niet kan, omdat men het in der daad niet wil, dan is de toekomst donker. Dan is er voor de school van den huidige dag weinig hoop. Maar hoe donker de toekomst dan ook mag zijn wij moeten arbeiden, en die geloof blijft arbeiden. En als we dan tezamen arbeidende vallen moeten, omdat we het over deze dingen niet eens kunnen worden, dan is er slechts één weg open, en dat is: door *scheiding* te staan. Wij moeten scholen hebben die voldoen aan den eisch van God en Zijn Woord. Scholen moeten we hebben waar het onderwijs zich aansluit bij de profeet en zijn profetie.

Zóó, en zoo alleen, is er in de toekomst hoop! Hoop voor school en kind en kerk! Hoop, omdat we dan staan op het erf des Heeren waar noch macht, noch kracht ons kan onterven!

A. C.

Correction: In mijn artikel "Onderwijs en het Profetisch Ambt", op p. 252, regel 4, van de laatste S. B. lezen men: "gansch en al *verdwenen* zijn" in plaats van: gansch en al *verdorven* zijn. (A.C.)

Ingezonden

Geachte Redakteur:—

In de Standard Bearer, 15 Oct., 1940, verscheen van de hand van onzen Hoofd-Redakteur in zijn "Editorial" kolom een schrijven onder het kopstuk, "What Is Wrong?" In zijn ijver voor de Protestantsche Gereformeerde waarheid slaakt hij de meer of mindere droeve kreet: Wat is er nu eigenlijk verkeerd?

Het is hem nog niet vergeten met welk doel de S. B. in het leven was geroepen, n.l. om te getuigen van de waarheid, en om onze beginselen te verdedigen; en hij weet het, er was veel enthousiasme, en daarom de bange vraag komt over de lippen: "hebben we onze eerste liefde verloren?"

Een zestien-tal jaren rolden daarhenen, en de S. B. heeft zich moedig gekwetend van de taak haar toevertrouwd, en heeft veel vruchten mogen afwerpen, hier, en in het oude Vaderland. Een bewijs dat ze nog niet gereed is met het werk, waarvoor ze was bestemd. Ik denk hier over zijn we het in 't algemeen wel eens. We verwisselen ons blad dus niet voor een kerkblad; hetwelk toch m.i. ook wel een plaatsje mag bezitten in ons midden. Daar gaat het echter nu niet over op dit oogenblik.

Maar waarom nu eigenlijk die klacht? Ge moet weten, de R.F.P.A. hing dien avond van den 15 Oct. een portretje op, en 't was nu juist niet zoo'n mooi

portret. Men ziet dit er op: Vergelijkender wijze gesproken dan zijn er zeer weinigen die leden zijn van de R. F. P. A.; er zijn maar weinigen die de S. B. lezen; er worden vrije giften en collecten opgenomen, 't helpt niets want er is nog een tekort.

Nu had de Redakteur dien avond, dunkt me, niet een al te heldere bril op, alhoewel zijn oogen toch goed waren. Hij zag zeer goed, wat ons blad tot stand heeft gebracht in deze zestien jaren, en de gezegende invloed, die er is vanuit gegaan. Een verdieping der waarheid; een meerdere en rijker kennis van God en goddelijke dingen. Heele en halve leugentjes werden aangewezen, en zweren en etterbuilen werden uitgesneden. Nu de duistere bril opgezet. Het werd de Zondag voor dien afgekondigd, en daarom er moest wel een goede opkomst zijn, dit kon worden verwacht; en er was maar een handje vol mensen. Bijna geen lezers, bijna geen leden, de gelden komen niet genoegzaam in. Het jaar werd gesloten niet met een batig saldo, er is een tekort. De eerste liefde verloren.

Is het echter wel zoo dat we als een Protestantsch Gereformeerd volk niet meer ijveren voor de zaak des Heeren, aan ons toevertrouwd? O, ik weet het, niemand onzer zou durven beweren dat hij of zij altijd met volle toewijding is bezielde geweest. Er ontbrak niet weinig.

We hebben als kerken toch al veel door de Genade Gods over ons tot stand mogen brengen. Gemeenten werden georganiseerd; studenten opgeleid voor de bediening des Woords; een Zendeling in het veld; een Synode kwam tot stand enz. enz. En laat ons 't niet vergeten: de S. B. heeft in dit alles veel voorbereidend werk verricht.

Men kan nu eenmaal niet de eerste dagen en maanden, ja zeg maar jaren, aan het begin van een Reformatie als voorbeeld nemen, om dan te concludeeren, nu zooveel is de thermometer van onze liefde gedaald. Er is altijd in den beginne vreemd vuur op het altaar, en wij maken geen uitzondering op deze regel.

Kalamazoo verliet ons—resultaat minder leden en minder lezers. Anderen die meer dan 100 percent Gereformeerd waren verlieten ons, en sommigen keerden weder als een zeug tot de wenteling in het slijk. In het verband nu met de S. B. worden de financiën minder, en de uitgaven blijven hetzelfde. Voor 1940 werd de abonnements prijs met 50 cent per copie verlaagd. Ook dit is een financieele achteruitgang van ongeveer \$500.

't Is ook niet de algemeene klacht onder ons, (ook al wordt dit nog al eens beweerd) dat er te veel Hollandsch, of te veel Engelsch is in ons blad. Degenen die hier aan schuldig zijn geven er meestal mee te kennen dat ze ons blad liever maar niet lezen, en dan vergeten ze, (zooals ook de Redakteur terecht onlangs opmerkte) dat ze zeker een verantwoording hebben ook ten opzichte van ons blad.

Er wordt ook wel eens geklaagd dat ons jonge geslacht de S. B. niet leest; en niet ten onrechte. Dit nu echter is geen nieuws. 't Is in het verleden altijd zoo geweest, en het zal in de toekomst ook wel zoo blijven. De S. B. is niet het eerste waarnaar men grijpt. Het neemt eenige inspanning. Ik geef u echter de verzekering dat een blad als de "Banner" door het meerendeel van de Chr. Geref. jeugd niet wordt gelezen. Het is wel 't eerste waarnaar men grijpt; de 'story' wordt verslonden en dan natuurlijk wat meer romantisch wat liever. Nog eventjes er doorgebladerd, en 't is weer klaar voor een week. Ik schrijf natuurlijk over dingen in 't algemeen.

Is er dan geen enthousiasme onder ons jonge geslacht voor onze beginselen? Zeer zeker wel! Men gaat getrouwd ter kerk en catechisatie. Men doet mee een vereeniging- en Bondsleven en wat dies meer zij; en men heeft het jongst geleden nog weer getoond dat men durfde. Er werd een ander maandblad in het leven geroepen. Men klopte in onze gemeente ook aan bij de kerkeraad of hij toestemming wilde geven om onze beginselen buiten onze kerken te verspreiden, en om zendings werk te verrichten ook door middel van de radio. Ik hoop dan ook dat het daarom, en daarom alleen is begonnen, en niet om groot te worden in de wereld.

Ik zou onze ouders er wel even op willen wijzen, dat wanneer hun kinderen 't nest uitgaan vliegen en gaan trouwen, geef ze de boodschap: vergeet niet om op de S. B. in te schrijven, of beter nog, wordt lid van de R.F.P.A. Wat is toch een huisgezin zonder de S.B. Men moet ook de S. B. niet lezen met anderen. Dit doet men ook niet met de Press, en de S. B. heeft toch meerdere waarde. Laat ook de jeugd in het algemeen er aan denken, als we het eene doen moeten we het andere niet na laten. Vergeet de Vaandeldrager niet!

De Hoofd-Redakteur gevoelt nu niet zoo bijzonder veel voor een kerkblad; en ik geloof het best. Hij heeft er veel ellende van gezien. Een kerkelijk blad toch staat onder de voogdijschap van de kerk en kan en mag niet anders spreken als moeder de kerk. Deformeert een kerk, dan kan een kerkblad geen reformeerend werk verrichten.

Nu staat m.i. hier toch ook tegenover, dat een privaat blad toch ook veel kwaad kan doen indien het in verkeerde handen zit; en een kerkblad kan veel goeds verrichten wanneer de kerk zuiver is in leer en leven.

Ik zou dan ook "Our Church News" en de "Standard Bearer" niet gaarne in een zien smelten. Het zou wel zoo kunnen. De S. B. nummer een en Our Church News nummer twee. Our Church News zou ook kunnen worden veranderd in een kerkblad, want dit is het nu niet, ook al draagt het een soortgelijke naam. Ik geef er echter de voorkeur aan dat we dit kindje niet nogmaals de deur uitsturen. Het is een echt kind en tevens aardig gezond.

Het kon ook zoo worden gedaan, dat men met de S. B. een bij-blad liet verschijnen; een bijvoegsel. Het kon dan misschien een weekblad worden, en kon dan meteen in de behoeften van jong en oud voorzien.

De mogelijke indeeling van ons blad in vaste rubrieken lacht de Redakteur wel toe. Nu dit is ook mooi. Ik betwijfel echter of voor de verschillende rubrieken verschillende medewerkers in ons midden zouden kunnen worden gevonden. De verhandeling b.v. voor de geschiedenis van het dogma, maatschappelijke onderwerpen, en politieke toestanden is m.i. geen alle-mans werk.

De Redakteur wil echter maar onder deze eene voorwaarde het voorstel aannemen. De medewerkers moeten de belofte doen om gestipt hun werk uit te voeren, en indien aan deze voorwaarden niet worden voldaan, dan gaat 't zeker verkeerd met de S. B. Ik ben hier een beetje bang voor. In 't verleden is het dikwijls gebeurd dat er niets verscheen van medewerkers wanneer er op een bijlage werd gerekend. Dan vulde de Redakteur dit maar weer aan. Dit zal onder de voorwaarden die nu worden gesteld niet meer gaan. Er wordt misschien gezegd dat de medewerkers een belofte afleggen. Ja, maar dit is ook in het verleden geschiedt. De mogelijkheid bestaat natuurlijk ook dat nu men ouder is geworden men ook wijzer is, en daarom de verantwoordelijkheid meer gevoeld.

Ik snuffelde nog eventjes in de Standard Bearers die de laatste twee of drie maanden zijn verschenen, en uit de ingezonden stukken vernam ik dat de inzenders het er allen over eens zijn, n.l. dat de S. B. moet blijven voortbestaan, en hiermee sluit ik mij van harte bij aan.

En op de vraag van de Redakteur: "What is Wrong"? zou is persoonlijk willen antwoorden: generally speaking, there is nothing wrong.

S. De Vries.

IN MEMORIAM

De Vrouwen Vereeniging "Weest een Zegen" van de Oskaloosa Protestantsch Gereformeerde Kerk betuigt hiermede haar deelneming in het overlijden van een harer getrouwe leden,

MRS L. VANDE FIJNAARDT Sr.

op 3 Januari 1941 in den ouderdom van 70 jaren.

De Heere trooste ons en de bedroefde familie met de heerlijke gedachte van hare overwinning in de kracht Zijner beloften en genade.

Mrs. A. T. Van Zee, Scriba.

Ds. A. Petter, Pres.

Ingezonden

Ik verzoek u vriendelijk om een plaats in uw blad aangaande het artikel van Ds. Verhil over "Dangerous". Ik wensch daar eenige aanmerkingen op te maken aangaande het volgende.

Ds. J. De Jong gaat van de gedachte uit, dat een Committee voor Kerkvisitatie het recht heeft te eeniger-tijd naar een gemeente toe te gaan, wanneer zij hooren dat er trouble is. Want, zoo zegt Ds. De Jong, "A stitch in time saves nine". Het is niet mijn plan om daarop in te gaan, dat moeten de Dss. maar uitvechten.

Maar Ds. Verhil meent dat hij het doel gevonden heeft voor dat "remark". Hij schrijft als volgt: "Now then, when does one *hear* of difficulties? The answer is: Sometimes, when a certain member or members are in "trouble" with the consistory. This trouble may find its cause with the minister or the consistory, or both." Zooals Ds. Verhil het hier zegt is daar vanzelf niets op tegen, maar dat Ds. Verhil in zijn verder schrijven niet van de gedachte uitgaat, dat allen wel schuldig kunnen wezen, blijkt maar al te duidelijk uit het vervolg van het Artikel.

Ds. Verhil gaat door en zegt: "And it is a well-known fact, that certain people will try to interest others in their troubles". Bedoelt Ds. Verhil daarmee ook certain Dss. en Consistories of alleen gewone leden der gemeente? Het vervolg lijkt wel op het laatste te zien. Het zou teveel plaatsruimte nemen, om alles te schrijven, degenen die de Standard Bearer lezen kunnen het voor zichzelf wel zien.

Ik zal hier maar weer beginnen. "Now, it happens often, that such persons will visit other congregations and that for the sole purpose of some more complaining. They will tell some "tall" stories of their own making. How they suffer on account of the mistreatment by the hands of the consistory and their minister, if they only had the man they heard today or last week, all would be well, but the minister we have!?"

Ik denk het is nu wel duidelijk, dat Ds. Verhil het alleen heeft over leden der gemeente. Nu stem ik dadelijk toe, dat er zulke menschen zijn, die het een Ds. altijd moeilijk maken, op alle slakken zout leggen en nooit den rechten weg willen bewandelen. En ik kan ook nog wel een andere reden opgeven waarom sommige meschen naar een andere Ds. gaan luisteren, namelijk deze: Het gebeurt soms, dat een Ds. misbruik maakt van zijn ambt door niet de sleutelen des hemelrijks te gebruiken om de schuldigen als het kan ten goede te bekeeren, maar om van de preekstoel een steekstoel te maken, zoodat zelfs andere leden der gemeente dadelijk weten wie de Ds. op het oog heeft. Is het wonder, dat zulke leden naar een Ds. gaan waar zij vrij zijn van zulke praktijken? Ik denk Ds. Verhil wil ook toegeven, dat zulke dingen gebeuren en dat dat

ook niet de rechte weg is. Nu, wat in mijn zin nog erger is, is hetgeen wat er nog meer volgt. Ik kan niet anders zien of Ds. Verhil bedoelt te zeggen: Ook al konden de "Church-Visitors" wel wat doen, zou het dan nog gewenscht wezen, dat zulke menschen bij de Kerk bleven?

Ds. Verhil schrijft als volgt: "And even if it is true, that such persons and their friends will leave, it is not equally true, that this must be considered a blessing in disguise?" En dat gaat nu nog over personen, die ook wel onschuldig wezen kunnen, althans wat het begin aangaat, volgens Ds. Verhil. Ik noem dat ook gevaarlijk, om reden, dat er ook wel kekeraden zijn, die liefst de gemakkelijkste weg langs willen en als die dan ook van de gedachte uitgaan wij zijn beter af als zulke personen maar weggaan, waar blijven we dan? Nu weet ik vanzelf niet of Ds. Verhil het oog heeft op bepaalde personen, of dat hij dit voorbeeld zoo maar aanhaalt. In den regel als men zoo iets schrijft dan heeft men wel iets bepaalds op het oog, dat weet Ds. Verhil zelf het beste. Maar ik weet wel, dat zulke artikelen niet in de Standard Bearer hooren, want zij werken over geen enkele kant iets goeds uit, dan alleen de betrokken partijen te verbitteren, tenminste als het zoo eenzijdig wordt. En als het waar is, dat Ds. Verhil weet dat er zulke dingen aangaan in onze kerk, wie heeft Ds. Verhil, dat verteld? En waarom heeft Ds. Verhil geluisterd als het zaken zijn, die buiten zijn gemeente omgaan? Dat is toch ook zondigen tegen het negende gebod?

Laten we allen ons best doen en bidden, om van deze goddelooze praktijken verlost te worden, want Ds. en "Consistory" maken zich net zoo goed schuldig aan deze dingen als gewone leden.

Met achting,
Mrs. Veldman.

ANTWOORD:

1. Nadat ik het ingezonden stuk aandachtig gelezen had, en vooral lette op het einde, kwamen er bij mij allerlei vragen op. Want weliswaar, er wordt zeer voorzichtig geschreven, maar het is tegelijkertijd zoo doorzichtig, dat een ieder, die aandachtig leest, slechts tot één conclusie kan komen. Die conclusie is deze: Had ondergeteekende, toen hij zijn article "Dangerous" schreef, het oog op bepaalde personen of partijen, op lokale zaken of toestanden? Waren er menschen, één of meer, die hem daaromtrent hadden ingelicht? Daarop willen we allereerst een antwoord geven, klaar en duidelijk.

Hier is mijn antwoord:

a. Mij stonden geen bepaalde personen, of partijen voor de aandacht, toen ik mijn artikel schreef

voor de Standard Bearer van 1 Jan, van dit jaar.

- b. Evenmin wist ik, dat er zulke dingen "aangaan" in onze Kerk(en). De gedachte daaraan kwam zelfs niet in mij op.
- c. Niemand heeft mij daaromtrent ook maar *iets* verteld, *dat mij daardoor zou doen geschreven hebben, gelijk ik deed.*
- d. Met het bovenstaande voor oogen, mag men *mijn* schrijven in geen geval gebruiken voor bepaalde personen, of bepaalde toestanden, als een soort toepassing waardoor dan "betrokken partijen (*mij* niet bekend) zouden worden verbitterd". Wat ik schreef was in het abstracte en zag niet op een concreet (werkelijk bestaand) geval in ons midden.

Nu zouden wij ook op *onze* beurt allerlei vragen kunnen stellen, in verband met datgene, wat oogenschijnlijk dienst moest doen, om wat genoemd wordt "eenzijdig" te zijn, aan te vullen. Wat we kan kregen is dit:

- (1) Dat we toch elkander niet zouden raken, want we bedoelen beiden niet hetzelfde te bespreken.
- (2) Dat er in het ingezonden stuk beschouwingen en opmerkingen zijn, die zien op personen en concrete gevallen. Het zijn geen voorbeelden.
- (3) Dat ik de laatste paragraaf beschouw als betrekking hebbende op zaken, waarin personen betrokken moeten zijn.

2. Daarom kan ik mij ook niet voorstellen, dat ik op één of andere manier eenzijdig was in mijn artikel. Het ging niet om een zeker onderscheid te maken tussen gemeente leden en Dss., want dat zou alleen kunnen, wanneer ik personen op het oog had gehad. Vroeg men mij op den man af, toen ik met het artikel bezig was, wie heeft u op het oog, dan was mijn antwoord geweest, niemand! Ik heb slechts een voorbeeld gebruikt, niet om eens uit te brengen hoe sommige gemeente leden het een leeraar lastig maken, maar hoe het mogelijk wordt, dat men kan gaan spreken van "difficulties", die ten lange leste ook gehoord worden door de Kerk-visitatoren. En ik deed dat met het oog op hetgeen Ds. De Jong betoogde in verband hiermede, namelijk, dat daar een roeping lag voor de Kerk-visitatoren om in te grijpen, eer dat zulke zaken groter omvang zouden nemen.

Het is mij niet recht duidelijk wat Mrs. V. bedoeld met "Nu, wat in mijn zin nog erger is, is hetgeen wat er nog meer volgt. Ik kan niet anders zien of Ds. Verhil bedoeld te zeggen: Ook al konden de "Church-Visitors" wel wat doen, zou het dan nog gewenscht wezen, dat zulke mensen bij de Kerk bleven?" Ik ben er zeker van, dat dit niet uit mijn schrijven ge-

haald kan worden. Trouwens, wat uit het oog verloren werd, is het feit, dat ik enkel en alleen een voorbeeld gebruikte.

3. Nu zal mij wel gevraagd worden, maar waar kwam dat voorbeeld dan vandaan? Voorbeelden zijn nauw verbonden met en het product van de ervaring. En ik zou zoo zeggen, wie vanaf het begin tot nu toe in onze Kerken geleefd heeft als ambtsdrager, die heeft niet ver te zoeken om voorbeelden te vinden. Denk slechts, voor we Synode hielden, wat zaken er al niet geweest zijn, die telkens weer ter Classicale tafel kwamen. En wie dan mijn artikel leest en het voorbeeld daarin gebruikt, voor hem zal het niet moeilijk zijn, een eigen voorbeeld, aan het mijne toe te voegen.

4. En tenslotte, met het oog op wat verder geschreven wordt in het ingezonden stuk, wil ik opmerken, dat het mij niet lust om op de vraag in te gaan of er ook een Ds. is die de preekstoel gebruikt voor steekstoel. Dat zijn persoonlijke zaken, die nergens passen in mijn artikel.

Wil men met mij verschillen over de vraag of de Kerk-visitatie alleen beperkt blijft tot een bepaalde opdracht van Classiswege (want dat geloof ik) dan is mij dat goed. Wil men verschillen met mij over de vraag of het profijt der Kerken niet eischt, dat de Kerk-visitatoren trachten zooveel mogelijk moeilijkheden uit den weg te ruimen en zelfs ongevraagd zich gaan bemoeien met die zaken, die mijns inziens alleen tot den Kerkeraad behooren, ook dat is mij goed. Wil men dan zijn eigen voorbeelden hiervoor gebruiken, dan is dat ook goed.

Maar. . . dan blijven alle persoonlijkheden gewerd en bedenke men daarbij, dat alle schrijven tenslotte gericht moet zijn op het welzijn der Kerken en van ons allen.

W. V.

IN MEMORIAM

The Board of the R.F.P.A., hereby wishes to express its sympathy with our fellow board member, Mr. R. Schaafsma, in the loss of his wife,

MRS. R. SCHAAFSMA

May the Lord comfort the bereaved brother and his family with the assurance that she now rejoices above.

The R.F.P.A. Board,

Rev. H. Veldman, Pres.

Mr. F. Pipe, Sec'y.

The Book Of Daniel

Nebuchadnezzar now made a huge image of gold. Assembling all the officials of his realm before it, he instructed them to prostrate themselves and worship at the first sound of the music. Anyone refusing would be cast into that very image converted into a fiery furnace. The king was informed that Daniel and his three friends had disobeyed. Sent for they are given one more opportunity to comply. They assure the king however that they will not worship him. The king in a fit of anger orders them bound and cast into the furnace heated so intensely or heated seven times more so that the soldiers selected to execute the king's command perished by the flames. The king is astonished to see the three friends accompanied by a fourth walking in the midst of the fire unhurt. He saw the fourth form like the Son of God. Hastening to the mouth of the furnace, he called to them to come forth. They do so and it was discovered upon examination that not even a hair of their head had been singed and that not even the smell of fire was on them. Then the king blessed God and decreed that any people setting their mouth against the God of heaven would be destroyed.

Nebuchadnezzar confesses and extols God's kingdom. His eulogy of God's kingdom is the prologue to his narration of his vision and its interpretation by Daniel. His dream no one could interpret but Daniel, whom he calls Belteshazzar, the master of magicians.

In his vision he saw a tree in the earth of great height reaching to heaven and visible to the ends of the earth. Its fruit was meat for all. All the beasts found shelter under its shadow and the fowls dwelt in its boughs. He hears in his dream the voice of the watchman crying that the tree should be cut off so that nothing but the stump should be left with an iron band around it binding it to the earth. Here the imagery changes. The tree is a human, for its heart is to be changed from a heart of a man to that of a beast over which was to pass seven seasons. Daniel, who receives the interpretation was astonished, mute, for one hour. The king urges him to speak irrespective of what the character of the interpretation may be. Daniel obeys.

The interpretation: As the tree, so the king, he too has grown and become strong and his greatness reaches to the end of the earth. But he shall be hewn down, humiliated to the level of the beasts among whom his dwelling shall be and with whom he shall feed upon the grass of the field and be wet with the dew of heaven. Seven times shall go over him until he is prepared to acknowledge that God rules in the kingdom of men. That the stump remained in the

earth signified that his kingdom would be sure to him at the end of his humiliation.

Hereupon Daniel exhorts the king to forsake his sin and return to the Lord, that there may be a lengthening of his peace. But the king refused to repent for at the end of twelve months the vision was realized in respect to him in an hour of blasphemous boasting, when engaged in priding himself upon his own achievements.

But at the end of the specified time his understanding is restored to him and he praised God and His kingdom. As predicted, his power, majesty, and honor were returned to him and he was re-established in his kingdom. But he did not forsake his ungodliness and his son Belshazzar walked in his footsteps.

Belshazzar's Feast: This king made a great feast to a thousand of his lords. During the progress of the banquet he had the gold and silver vessels of the temple brought in that he in a feasting company might drink out of them, which they did, and praised in deliberate defiance to Jehovah, the false gods of gold and silver and of brass, of iron, of wood and of stone. Then there appeared the fingers of a man's hand that wrote upon the wall of the banquet hall. The king was terror-stricken; his loins were loosed and his knees smote one against the other. He shouted to bring in the soothsayers and in his great consternation assured the one able to read the writing great honor and power, to wit, a place as third ruler in his kingdom. To no one however, would the writing yield its meaning. Then the attention of the king was directed to Daniel by the queen. He could show the interpretation said she, for in him was the spirit of the holy gods. Light and wisdom were found in him in the days of his father Nebuchadnezzar. Daniel was brought in. The king by his promise of the aforesaid reward induces Daniel to interpret the writing. Daniel replies that the king's reward may be to another. He will interpret the writing. He sets out with a brief characterization of his father Nebuchadnezzar's career. The Most High God had given him a kingdom and kingly majesty, glory and honor. But his heart was lifted up and his mind hardened in pride. As a result, he was deposed from his throne till he knew that the Most High God ruled in the kingdom of men. As to Belshazzar, though he knew all this, he refused to humble his heart, but at that very moment was engaged in a voluntary defiance of the Lord of heaven. Thereupon Daniel gives the meaning of the writing. God had numbered his kingdom and finished it. He was weighed in the balance and found wanting. His kingdom was divided and given to the Medes and Persians. Then the king instead of repenting realized his promise unto Daniel, elevating him to the lofty position of third ruler in his kingdom. That same night Belshazzar was slain and Darius the Median

took the kingdom at the age of 62 years.

Darius appointed 120 princes to rule over the kingdom and placed them under the supervision of Daniel to whom they were responsible. The princes, jealous of this Hebrew's power, began to plot his downfall. As he was faithful and accurate in the administration of his lord's affairs, their attempt to discover in him some fault to which they could attach an accusation ended in failure. Knowing his singular and undivided devotion to his God, they now induce the king to establish a statute to the effect that no one for thirty days shall direct a petition of any kind to any God save to the king, that he disobeying shall be cast into the den of lions. The proud and vain king, flattered by the suggestion and unaware of the real intention of the plotters, yielded and established the decree rendered the very moment the king's seal was impressed upon it, immutably fixed by the law of the Medes and Persians. Daniel continued to retreat three times a day for his private worship. His open defiance of the king's decree was marked and reported to the king by his adversaries. The king when he heard, was grieved, for he valued Daniel's services. He immediately set himself to devising ways and means for delivering his esteemed servant from the unrelenting demands of the law. He labored until the going down of the sun. When the adversaries heard of his endeavor, they rushed into his presence to call his attention to the immutability of the decree. The king perceived that there was no way of escape. With a soul sorely vexed he gave command that the decree be enforced and the sentence executed. So Daniel was cast into the den of lions, the king himself sealing the mouth of the den with his own signet and with the signet of the lords of his realm. Even to this they drove him, fearing that somehow he might succeed in frustrating their designs.

G. M. O.

NOTICE

The Committee appointed to distribute and mail the series of sermons by Rev. H. Hoeksema on Romans 9-11, hereby wishes to thank all those who have paid in full for the series. The committee asks those who have not made their final payment to do so in the near future, so we can bring in our report to the Men's Society.

We still have some complete sets on hand. If anyone desires to purchase them they can do so, or if anyone desires a bound set at \$2.50 you can send in your order to R. Schaafsma, 1101 Hazen St., S. E., or to F. Pipe, 946 Sigsbee St., S. E., Grand Rapids, Mich.

The Committee.

Graves Of Lust

Precisely one year, two months and nineteen days had elapsed since the departure of the children of Israel from Egypt. Then on the twentieth day of the second month the cloud was taken up from the tabernacle in token that the will of God was to the effect that His people should now break up camp and journey onward. Simultaneously the priests blew the alarms according as they had been instructed and the tribes bestirred themselves. At the head went the banner of the camp of the sons of Judah, comprehending their tribes, as did also the banners that followed. Then the Gershonites and the Merarites as bearers of the tabernacle set forward. Next in line was the banner of Reuben, followed by the Kohathites with the sanctuary (the vessels and the contents of the sanctuary). Then came the banner of Ephraim followed by that of Dan, making up the rear. And as the ark set forward, Moses said, "Rise up Lord and let thine enemies be scattered; and let them that hate thee flee before thee."

It may be imagined that there were difficulties connected with the march. The four divisions must have numbered at least 1,770,000 souls, men women and children. Besides, there was much cattle on hand. There could be no absolute separation of the 600,000 men, able to bear arms, from their families and flocks. The procession would measure from six to ten miles, depending on the width of the desert passes. A days journey can be put at no more than ten miles. The foremost groups would be several hours on the way, when the last ranks of the second division were just beginning to move; and the rear would still be on the march when night had fallen upon the desert. The journey was a severe discipline. Some interpreters maintain that the journey was too great a marvel if the host was as large as it must have been, if the numerical figures, which the several numberings yielded are correct. They therefore receive the explanation that these figures were accidentally increased in the transcription of the narrative. However, nothing is gained by supposing such an accidental increase. The main difficulties were the wilderness itself—it was a "great and terrible wilderness"—and the distances to be traversed. These difficulties are not removed by a reduction of the figures.

Three days brought the marching host to "the wilderness of Paran". "And when the people complained, it displeased the Lord: and the Lord heard it; and his anger was kindled. . . ." (Num. 11:1b). "And it came to pass that the people were as persons complaining or murmuring. . . ." So reads the text in the original. The people were vexed by the discipline to which they were being subjected. Now this disci-

pline must not be made light of. It was severe. The plain before Sinai—the region that had been abandoned—is some 5,000 feet above the level of the sea. It had been from this elevation, through rugged gorges, that the tribes had advanced without a trace of road. It had been a hard journey after that prolonged rest in the upland valleys of Sinai with their pastures and flowing water. The great multitude, formed as it was of human beings of all ages and of both sexes; the trains of beasts and wagons, with the tents and baggage, the herds and flocks in long drawn successions, had filled all the ravines, far and near, which pointed at all in the same direction. Advance in a straight line had been impossible, on account of the lay of the hills. Having skirted these hills, they had found themselves on ‘a limestone plateau of irregular surface,’ in a region of ‘open plains of sand and gravel. . . broken by few valleys,’ and then as at present ‘nearly waterless, with the exception of a few springs, situated in the larger wadies.’ A region it is (and was) ‘for the most part hard and unyielding, and covered in many places with a carpet of small flints, which as so worn and polished. . . as to resemble pieces of black glass.’ It was a “great and terrible wilderness, wherein were fiery serpents, and scorpions, and drought, where there was no water,” through which Jehovah had and was still to lead them (Deut. 7:15). How slow and difficult the process must have been. Three days they had been on the march. They were tired now, and depressed in spirit. So were they tested by the hardships of the journey and of the life in the wilderness. But as tested, they were found wanting. They murmured and complained. Just what they said is not recorded. All that is told us is that what they said “displeased the ears of God”. It was thus hard, unreasonable, sinful words to which they, in their vexation of spirit, gave utterance. Their reactions were deeply sinful. How could they expect to be journeying through a wilderness, such as through which they were now passing, without suffering hardships. And what had they not been compelled to endure in Egypt as Pharaoh’s slaves. How they had toiled in this tyrant’s iron furnace. They were now free men! And their destiny was Canaan. There God would dwell with them, as He dwelt with them now. And what was their present sorrows as compared with the glory that the Lord had in store for them? And as far as they knew, it would not be long now, perhaps a year at the most, before the journey would have been made. And how had the Lord already befriended them! He had stretched out His arm and freed them from their bondage. He had redeemed them by the blood of His very own sacrifice. He had given them His law. And what had He not already done to smooth away their difficulties and to lighten their burdens? All their needs were being met, so that they knew no

want. Should they not have patiently endured? But they did not. They burned with resentment. Their speech became hard. They had no faith. They were void of love. So, the cause of their reaction was not the physical weariness that had resulted from their marching, but their hardness of heart. But were all these complainers, unbelievers, persons devoid of the life of regeneration? This is not at all likely. To quote the apostle, “In me, that is my flesh there dwelleth no good thing. . . .” ‘There dwelleth in that flesh of mine also murmurings and complainings.’ And this flesh, when its works are not being crucified, becomes articulate. Then their proceeds out of the believer’s mouth murmurings. And the Lord is displeased.’ Afterwards it came to pass that the people fretted which displeased the Lord; and His anger was kindled; and the fire of the Lord burnt among them, and consumed them in the uttermost parts of the camp.” The word *fire* is not to be understood metaphorically for vengeance. An actual fire burnt among them, perhaps terrible lightning, on the outskirts of the camp. Lives were lost, though this is not explicitly said. Yet this must be the thought conveyed by the notice, “and consumed in the uttermost parts of the camp.” Through His harming only the fringe of the camp, the Lord plainly let it be known that if the murmurings continued, the whole nation would eventually be overtaken by judgment.

At the sight of the conflagration in the camp, the people became frantic. They saw themselves surrounded by a blaze that, in all likelihood, was slowly but certainly closing in on them from all sides. In their consternation they cry unto Moses. Conscious of their sin, they dared not cry unto the Lord. They had no confidence. They had a feeling that, should they pray, He would shut His eyes. They had need now of the mediation of Moses. He was the righteous man in their midst. His prayer, they knew, availeth much. He had power with God. So it was to Moses that they turned. . Upon His mercy did they cast themselves. “And when Moses prayed unto the Lord, the fire was quenched (the fire sank).” So they were saved. But their murmurings at this place were not permitted to pass into oblivion. We read, “And he called the name of the place Taberah: because the fire of the Lord burnt among them.”

Soon after this, perhaps almost immediately, a new murmuring arose among the people. “And the mixed multitude that was among them fell a lusting (original, lusted a lust): and the children of Israel wept again (returned and wept), and said, Who shall give us flesh to eat.” Though they had just been so severely chastized, and when God was hardly appeased, they again gave way to complaining. The murmuring first arose from the mixed multitude (the collection), who had joined themselves to the Israelites on the eve of the

departure from Egypt. It was a crowd of persons whose nationality is not revealed. Many of them must have been Egyptians. Their having wanted to quit the homeland has an explanation. There was no "people" in Egypt at that time: only slaves. The common Egyptians were forced to toil, at the royal will, in building temples, pyramids and cities, under the eye of remorseless drivers. Such was the lot of the multitude. So, as inspired by the prospect of a better life, many of them had gone forth with the Israelites. Their number must have included several persons of other nationalities, who forcibly had been brought under Pharaoh's oppressive yoke. Moses did not repel them or order them out of the camp later on. He had no command. It need not be assumed that in this motley crowd there were no persons of true faith.

It was this element that first fell to lusting. They wanted flesh to eat. It must be, they were the first to weep and say, "Who shall give us flesh to eat? We remember the fish, which we did eat in Egypt freely; the cucumbers, and the melons, and the leeks, and the onions and the garlick: but now our soul is dried away: there is nothing at all besides this manna before our eyes." Their disease of impatience was contagious. It did not take long before the whole camp gave way to weeping and to echoing this speech.

The Lord, hearing their complaint, sent them quails. "And there went forth a wind from the Lord, and brought quails from the sea." And while the flesh was yet between their teeth, ere it was chewed, the wrath of the Lord was kindled against the people, and the Lord smote the people with a very great plague."

The Lord smote the people. It tells us that they committed a great sin at this time. It cannot be that the Lord found fault with them merely because flesh and the other foods mentioned would have tasted good to them, if these foods had been available. To take this view of their murmuring is to be driven to the conclusion that all hungering after meat and onions is sin. What then was their sin? To know this, regard must be had firstly to the mood that they were in. That mood was evil. The language which they used tells us this. They said, "Now our soul is dried away. . . ." The expression had a definite meaning. It denoted a diminishing of natural force, a wasting away of the body. Their grievance was then that they were actually starving because there was nothing for them to eat but manna. "There is nothing at all besides this manna before our eyes". It is plain that what they meant to say of this manna is that as a food it was woefully deficient not only but also that they had eaten of it for so long a time that they could no longer stomach it, that it thus had become to them food unfit for human consumption. This being true,

they were starving and soon all of them would be dead men. That this was actually their reasoning is plain from what they in their carnal wrath said some years later while they were encamped in the plains of Moab, "And the people spake against God and Moses, Wherefore have ye brought us up out of Egypt to die in the wilderness? for there is no bread, neither is there any water; and our soul loatheth this light bread" (Num. 21:5).

What terrible language it was to which they gave utterance? How astonishingly untrue!

They said that they were starving, while the fact was that the Lord was daily fully appeasing their hunger. They said that they were ill-fed, while the fact was that never before had they been fed so well. Of the manna they said that as a food it was woefully deficient, while the truth of the matter was, that as a food it was perfect in that it contained all the nourishing properties needful for man. Eating of it therefore these Israelites were strong and vigorous and in the best of health. They said that they could no longer endure the manna. Had it then been disturbing their digestion? Had they been nauseated every time they had eaten of it? Was even the thought of this food actually making them physically sick? Had it, to their great sorrow, become so unpalatable to them on account of their having eaten of it so exclusively and for so long a time, that they had to force themselves to eat of it? If so, they were to be pitied rather than censured. This manna was not making them sick. Would God give them food inherently nauseating—food indigestible? But they said that their soul loathed it. But this loathing was without a physical basis, if by physical basis is meant a ruined digestion. It was not a physical but a spiritual nausea that was troubling them. Its seat was not their body but their perverse will and mind. It rose not from sick stomachs but from sick hearts. It means that the fault layed with them and not with the manna. The sacred narrator wanted this understood. For he affixed to their murmurings a description of the virtues of the manna, "And the manna," says he, "was as coriander seed, and the colour thereof as the colour of bdellium. And the people went about and gathered it, and ground it in mills, or beat it in mortar, and baked it in pans, and make cakes of it: and the taste of it was as the taste of fresh oil. And when the dew fell upon the camp at night, the manna fell upon it."

The manna, as a food, was as pure and wholesome as the dew upon which it, during the night, would fall. But its taste was that of fresh oil. It was thus a food with a soft, mild, inoffensive taste. Onions and garlic and leeks on the other hand are foods with a tang. Their taste is sharp. They are foods capable of powerfully stimulating the taste organs and thus of increasing and wetting the appetite. What strong drink

is among the beverages, these foods are among the things that man eats. As to meons and meats, the former are known for their lusciousness and the latter for their hardness.

This explains the behavior of those weeping Israelites. They had to do without this natural appetizing food and be content with manna. But they were not content. They despised the manna, God's bread of wonder, because, however nourishing it might be, it was not a food with a tang. It was that appetizing food—the food with a tang—that they wanted. And because they had it not, they wept. They thus wept, mark you, not for nourishment—they had that—but solely for food to stimulate their taste organs, thus for carnal, sensuous, enjoyment. But are they honest enough to admit it? Do they confess before God that the foul fountain of their tears is their carnality and that thus they are at fault? They do not. Instead they blame God. They accuse Him of wanting to let them starve.. This they do through their indirectly declaring that they cry not for gratification of the vile lust of their lower nature, but actually for some real nourishment, for the fulfillment of their needs, thus for the preservation of their very lives. What astonishing wickedness! What amazing ingratitude! How furious they were with God and with Moses! And just because they lacked the means wherewith to gratify their animal natures. How powerful that lust of theirs must have been, if they could so carry on just because they had to do without flesh and onions,—powerful because instead of crucifying they fed it after first having awakened it. Consider what they had done and were doing. They had voluntarily, deliberately, diverted their thoughts from the manna and focused them on flesh and onions and leeks. Through this action they had awakened their lust. So, in their minds, in their imagination, they had turned their backs upon God and Canaan and had set themselves down before Egypt's fleshpots. And there they sat, feeding on what they in their minds were bringing up out of those pots. And there they continued to sit, feeding the fire of their lust until by it they were consumed. What did it show? That they preferred flesh and leeks, the fleshpots of Egypt, the earthy, the pleasures of sin, above life with God in the wilderness and ultimately in Canaan. This was their great sin. The eating of meats and of the other articles of diet with which men nourish their mortal frames, is not as such sinful. It is the only food we have. The point to the case of the murmuring Israelites is that, having taken away from them their meats and leeks—things representative of this earthy—and having put in the place thereof the manna—a thing that typified the heavenly—the Lord demanded of them that now, for the time being, they set their heart upon this manna and look away from their meats and leeks.

This, they were unwilling to do. Despising the manna, they cried for their meats and onions and so brought themselves forward as a people whose God was their belly and whose only pleasure was to serve at the shrine of this god. The Lord gave them manna. But so attached were they to those other meats, so powerful their lusting, that they worked themselves up into a frenzy because they could no longer feed on those meats. How can heaven have any appeal for such people? It cannot. The promise, "And he that overcometh will I give to eat of the hidden manna," leaves them cold. They despise the manna. It is onions and leek that their souls crave. Is it to be marvelled at that those weeping Jews were for returning to Egypt?

The manna—that food, the taste of which was as the taste of fresh oil—typified, as was said, the heavenly. In a more particular sense, it typified Christ, the revelation of Christ, thus sound, pure doctrine. In contrast to the manna, those other foods—the foods with a tang—it is to be taken as the emblem of the wisdom of the world, of the philosophy of man. The former only is the true nourishment of the soul. The latter does not nourish. It is only for stimulating the mental sense-organs of the flesh. God demands of us that we desire the manna, that we may grow thereby. But so many are not satisfied with the manna. Yet they say they are. But set the manna before them in its pure state, as unmixed with the leeks and onions of Egypt, and they raise a cry and a hue and say that their souls are withering away. Yet they will insist that they cry for true nourishment. But they speak not the truth.

God heard and answered the prayer of those weeping Israelites. For that is what their crying for flesh was—a prayer, "And the Lord said unto Moses, . . . say thou unto the people, Sanctify yourselves against tomorrow, and ye shall eat flesh; *for ye have wept in the ears of the Lord*, saying, Who shall give us flesh to eat? For it was well with us in Egypt: therefore the Lord will give you flesh, and ye *shall* eat."

G. M. O.

Christ wants us to remember Him, especially in His sufferings and death.

* * *

No more than we want to forget the deathbed of a member of our family, do we want to forget the cross of Calvary on which our Saviour died.

* * *

One sin hardens the heart for another.